

Т у ж и л а ц
против
Проф. др Војислава Шешеља
Предмет бр. ИТ - 03 - 67 – ПТ

**ADDEMDUM ЗАХТЕВА ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА
ДА ПРЕТРЕСНО ВЕЋЕ III ПОКРЕНЕ ПОСТУПАК ЗА
НЕПОШТОВАЊЕ МЕЂУНАРОДНОГ СУДА ПРОТИВ CARLA
DEL PONTE, HILDEGARD UERTZ-RETZLAFF И DANIEL
SAXON**

I Увод

Проф. др Војислав Шешељ за сваки случај, овим addendumом унапред, тражи и одобрење за прекорачење броја страница у односу на ограничење које је прописано Упутством о дужини поднесака и захтева. Осим тога и одлуком Претресног већа I о подношењу поднесака од 19. јуна 2006. године проф. др Војиславу Шешељу је наметнуто ограничење да његови поднесци и захтеви не могу имати више од 800 речи, те је практично за сваки поднесак он дужан да претходно тражи одобрење за прекорачење броја страница. Ваљани разлог за прекорачење дужине addendума налази се у чињеници што је проф. др Војислав Шешељ иницирао изузетно значајан поступак од чијег исхода зависи да ли оптужбе могу да постоје ако Тужилаштво непоштовањем суда обезбеђује лажне доказе против проф. др Војислава Шешеља, а он је због тога пет година у притвору.

Проф. др Војислав Шешељ је 8. марта 2007. године поднео Захтев да Претресно веће III (у даљем тексту: Претресно веће) покрене поступак за непоштовање међународног суда против против Carle del Ponte, Hildegard Uertz – Retzlaff и Daniela Saxona (у даљем тексту: Захтев) због основане сумње да су извршили кажњива дела непоштовање међународног суда. Проф. др Војислав Шешељ је покренуо поступак по правилу 77 против наведених лица зато што су свесно и намерно ометала спровођење правде, јер су осмислили систем, наредили и подстицали своје подређене истражитеље Тужилаштва да потенцијалним сведоцима одбране прете, застрашују их, наносе им штету и нуде им мита како би

пристали да као сведоци Тужилаштва лажно сведоче против проф. др Војислава Шешеља.

II Правни основи оптужби за непоштовања међународног суда

Тужилаштво намерно заборавља како су Претресна већа, Жалбена већа и Тужилаштво до сада тумачили и примењивали правило 77. Тужилаштво просто игнорише досадашњу праксу МКСЈ. Зато проф. др Војислав Шешељ подсећа на следеће ставове:

1. За „свесно и намерно ометање спровођења правде“ довољан је услов рецимо из предмета Тонеј 1993. Преступ се састојао у ометању тока правде чињењем притиска на потенцијалног сведока, а да није било неопходно доказати да је сведок био подмићиван, да му је било прећено, да је био жртва притиска, већ је довољно да се закључи да је преступник имао намеру да омета ток правде путем убеђивања потенцијалног сведока.

2. „Претња“ је израз намере да се науди другом лицу или да се оштети добро другог лица, нарочито оно које би могло да лиши то лице могућности да делује слободно или на слободан начин, али и као израз жеље да се утиче на физички интегритет личности или да јој се нанесе материјална штета са циљем да је застраши или да се утиче на њену вољу. Без намере да се понавља о томе је проф. др Војислав Шешељ сасвим довољно разлога навео у Захтеву од 8. марта 2007. године.

3. „Затрашивање“ је свака директна, индиректна или потенцијална претња извршена над сведоком, а која може да доведе до мешања у његову дужност да сведочи без примеса ма каквог мешања. Ово се нарочито односи на потенцијалне сведоке.

4. „Подмићивање“ или „нуђење мита“ је када једна особа нуди другој незакониту или непоштену понуду у њену корист, односно нуди или обећава награда, накнада, поклон или добит са циљем да се утиче на неку особу.

5. „На други начин утиче на сведока који сведочи или је сведочио или ће сведочити у поступку пред већем или на потенцијалног сведока“ тумачи се као свако понашање чији је циљ да се омета ток суђења одвраћајући сведока или потенцијалног сведока да поднесе у потпуности истиниту изјаву или утичући на неки други начин на његово сведочење.

6. „Покушај“ је кажњив чим постоји:

а) почетак извршења карактерисан чином који увелико тежи ка извршењу кажњивог дела;

б) намером да се изврши кажњиво дело; и

в) да је покушај неостварен из разлога независних од воље његовог извршиоца.

7. У Француској се кажњава и покушај ометања правде који је формулисан као „коришћење обећања, понуда, поклона, притисака, претњи, насилних средстава, подмуклих или лажних поступака током процедуре или у циљу оптужбе или одбране да би се друго лице навело било да почини или изнесе лажни исказ, изјаву или тврдњу, било да се уздржи од давања исказа, изјаве или тврдње, чак и ако наговарање није произвело жељени ефекат“.

8. Промишљени и намеран притисак на сведока представља непоштовање међународног суда.

9. Кажњиво је подстицати сведока да учини лажно сведочење.

10. Кажњив је сваки притисак на сведока да би дао лажну изјаву или уздржао од давања веродостојне изјаве.

Addendumом проф. др Војислав Шешељ указује да се ван сваке разумне сумње може доказати да су остварени сви елементи извршења кажњивог дела непоштовања међународног суда по правилу 77.

Проф. др Војислав Шешељ подсећа:

- Actus reus је физички чин да је прекршена обавеза и да су извршене радње претњи, застрашивања, подмићивања и притисака да се на други начин утиче на потенцијалне сведоке.

- Mens rea је постојање свести код извршиоца да крше обавезу, односно да није потребна специфична намера, већ само конкретна намера да се омета прописани поступак.

Обавеза је да се очува слободна воља потенцијалног сведока и да се она не сме угрозити ни разговором, интервјуом, нити било којом активношћу истражитеља Тужилаштва. Ако се потенцијалном сведоку током разговора предочава да може бити и евентуално оптужен, онда су истражитељи Тужилаштва дужни да у складу са статусом осумњиченог лица према том лицу спроведу поступак, а то неминовно значи и да се према том лицу мора поштовати процедура прописана правилима 39 до 42 Правилника о поступку и доказима.

На основу достављених судски оверених изјава потенцијалних сведока и оних које се достављају уз овај addendumот произилази да су они својим изјавама које су дали истражитељима Тужилаштва искључили било какву одговорност проф. др Војислава Шешеља, а њему Тужилаштво те изјаве и материјал није проследило као ослобађајући материјал. Дакле, и када би се којим случајем посумњало да истражитељи Тужилаштва нису вршили недозвољене радње према потенцијалним сведоцима остаје као непобитна чињеница да Тужилаштво и тако обезбеђени материјал није обелоданило проф. др Војиславу Шешељу у смислу правила 68.

Поставља се с правом питање зашто се то скрива од проф. др Војислава Шешеља, ако је Тужилаштво на законит начин приступило комуникацији са потенцијалним сведоцима? Ако је Тужилаштво законито предузело радње и дошло до изјава и материјала који могу бити ослобађајући материјал по правилу 68, шта је онда сметња да се то достави проф. др Војиславу Шешељу? Сама чињеница да то није достављено проф. др Војиславу Шешељу довољно доказује:

- да су радње истражитеља Тужилаштва биле незаконите,
- или се намерно скрива од проф. др Војислава Шешеља материјал који по садржини потпада под правило 68.

Свако разуман ће лако да схвати да у оба случаја Тужилаштво омета спровођење правде и тиме чини радње непоштовања међународног суда. Тужилац је службеник међународне правде и са истим капацитетима и истом ревношћу мора да прикупља материјале за кривични прогон, али и оне који искључују одговорност оптуженог.

Наравно, када су у питању дела и активности Тужилаштва у овом предмету против проф. др Војислава Шешеља нема места примени правила 68бис, јер се не ради суштински о неиспуњавању обавезе обелодањивања, већ да се пет година од стране Тужилаштва најбруталније демонстрира лажно оптуживање и куповина времена да би се обезбедили сведоци који би пристали да лажно сведоче против проф. др Војислава Шешеља.

Да нема места примени правила 70 довољно говори и сама чињеница да је толики број потенцијалних сведока дао судски оверене изјаве о претњама, притисцима, поткупљивању и застрашивању, те да се не ради о меморандумима и интерним документима истражитеља. Без обзира како Тужилаштво доживљава

своја права и дужности Статут и Правилник, као општи акти МКСЈ морају да се поштују. Уосталом та два општа акта би морала да буду гаранција поштовања начела легалитета, јер се на основу њих суди, а не на основу интерних прописа Тужилаштва.

Правилном 2 Правилника дате су дефиниције:

- Истрага обухвата све активности које тужилац предузима у складу са Статутом и Правилником у циљу прикупљања информација и доказа, како пре, тако и након потврђивања оптужнице.

- Осумњичени је лице о коме тужилац поседује поуздане информације које указују на могућност да је починило кривично дело за које је надлежан МКСЈ.

- Прописи су одредбе које доноси тужилац у складу са правилном 37(А) у сврху управљања функцијама Тужилаштва.

Правилном 37 прописане су дужности тужиоца:

„(А) Тужилац обавља све дужности предвиђене Статутом и то у складу с Правилником и прописима које је сам донео, који су у складу са Статутом и Правилником. О свакој наводној недоследности у прописима извештава се Колегијум, чије мишљење тужилац мора поштовати.

(Б) Припадници особља Тужилаштва које тужилац овласти, као и све особе које делују по његовим упутствима, могу извршавати његова овлашћења и дужности.”

Дакле, за све што ураде истражитељи Тужилаштва прво је одговоран тужилац, па онда за њим службеници који се налазе у хијерархији Тужилаштва: заступници, па тек на крају истражитељи и преводиоци.

Проф. др Војислав Шешељ и чланови Стручног тима који му помажу у припреми одбране никада нису ни покушали да ступе у контакт са лицима које је Тужилаштво са именом и презименом означило као сведоке Тужилаштва. Дакле, она лица чија су имена и презимена обелодањена да су сведоци Тужилаштва нико из тима одбране проф. др Војислава Шешеља није ни покушао да контактира, јер би се сасвим сигурно од стране Тужилаштва то протумачило као непоштовање међународног суда.

До лица која су донела судски оверене изјаве у којима износе податке о претњама, присили, уцењивању и поткупљивању које су вршили према њима истражитељи Тужилаштва чланови Стручног тима који помажу у припреми одбране проф. др Војиславу Шешељу дошли су приликом трагања за

потенцијалним сведоцима одбране и провером навода Тужилаштва у погледу оптужби против проф. др Војислава Шешеља. Уосталом, прва елементарна сазнања о појединим аспектима оптужби постала су доступна тек крајем децембра 2006. године, од када је и кренула провера и прикупљање потенцијалних сведока одбране.

Дакле, свака евентуална тврдња Тужилаштва да је проф. др Војислав Шешељ вршио притисак на сведоке Тужилаштва је паушална и толико нелогична као и оне претходне да је из Притворске јединице утицао на сведоке Тужилаштва.

III Нове оптужбе за непоштовање суда

Велики број лица с којима су истражитељи Тужилаштва имали контакте поводом оптужби против проф. др Војислава Шешеља свакодневно се јавља и доставља судски оверене изјаве, јер просто не могу више да живе са тим притиском и у страху који је код њих годинама потискиван. Као пример се наводе следећи потенцијални сведоци и прилажу њихове судски оверене изјаве:

1. Горан Симовић из Крагујевца

У новембру 2004. године сведоку је мајка пренела поруку да су га телефоном тражили истражитељи Тужилаштва и да они желе да обаве разговор са сведоком. После неколико дана, без најаве, двојица истражитеља Тужилаштва у пратњи преводиоца службеним џипом су дошли код сведока кући. Саопштили су му да се спреми и да пођу у хотел „Крагујевац“. У ресторану хотела „Крагујевац“ истражитељи Тужилаштва су сведоку саопштили да знају да је био учесник у рату и интересовали су се преко кога је сведок отишао на ратиште, да ли га је послала нека странка или ко други. Истражитељи Тужилаштва одмах су јасно ставили до знања да је основни разлог њиховог доласка да му понуде да сведочи против др Војислава Шешеља и да ће за узврат бити материјално награђен и обезбеђен, као и цела његова породица, да ће му обезбедити боравак у иностранству где год то пожели. Мада је сведок категорички одбио ту понуду, истражитељи Тужилаштва су му опет поновили да је његов пристанак да терети др Војислава Шешеља за његово добро и да треба да размишља о будућности. На основу неколико питања истражитеља Тужилаштва сведок је закључио да су у вези боравка на територији општине Шамац. Сведок је истражитељима Тужилаштва поновио да не жели никакву сарадњу са њима, а тај разговор који је трајао око 40 минута доживео је

као притисак истражитеља Тужилаштва.

О томе је сведок дао изјаву која је 21. марта 2007. године оверена у Општинском суду у Крагујевцу под Ов.бр. 3557/07.

2. Мухарем Ибрај, интерно расељено лице са Косова и Метохије, настањен у Нишу

Први контакт са истражитељима Тужилаштва сведок је имао пре неколико година, не сећа се тачно датума, али зна да је покојни Милошевић већ био у Хагу. Звали су га да дође у Београд, да се састану у некој згради, негде код железничке станице. Са њим су разговарала два мушкарца и преводилац за српски језик. Одмах су сведоку саопштили да знају да сведок тешко живи, да има много чланова породице, да не ради и да би они могли да му помогну. Рекли су му да знају да му треба кућа и по њиховој процени 100.000 евра, а од сведока су тражили да сведочи у МКСЈ против Слободана Милошевића. Сведок тврди да тада није ни знао шта је МКСЈ, али је одбио све њихове понуде, са образложењем да има своју државу и да ће она о њему бринути, а да му њихова помоћ не треба. На крају разговора истражитељи Тужилаштва су тражили да сведок потпише записник. Сведок је одбио да потпише, али је тражио да се преведе на српски или албански, да прочита шта су истражитељи Тужилаштва написали, па да онда потпише, јер овако и не би знао шта је написано. Истражитељи Тужилаштва су га тринаест пута звали на разговор и убеђивање и ни једном није потписао записник, јер никад нису хтели да преведу на један од два језика које сведок говори и разуме. Сведок тврди да су разговори са истражитељима Тужилаштва у почетку били обављани у некој жутој згради са десне стране пре железничке станице у Београду, а касније на Дедињу у улици Јеврема Грујића. За долазак у Београд истражитељи Тужилаштва су сведоку плаћали дневнице 60 или 80 евра (не сећа се тачног износа). Последњи пут када је сведок разговарао са истражитељима Тужилаштва, рекао им је да зна свој језик албански и да ће само записник на албанском језику да потпише. Тада су истражитељи Тужилаштва натерали сведока да потпише потврду да је примио тај новац за путне трошкове. Тражили су да напише пуно име и презиме, а затим да се потпише. Када су сведока позвали четрнаести пут, сведок је одбио да дође у Београд на разговор, али су зато истражитељи Тужилаштва дошли код сведока у Ниш. Тада су разговор обавили у једној сали у згради суда у Нишу. Приликом тог разговора сведок је потписао потврду за дневницу, јер су му и тада дали неки

новац, али сведок се не сећа колико. Када је сведок дошао у Хаг као сведок одбране Слободана Милошевића, истражитељи Тужилаштва су му дали све наводно његове изјаве са сведоковим потписом, иако сведок одлично зна и тврди да никада ни једну изјаву није потписао. Сведок је то рекао и покојном Милошевићу: „видим да је на изјавама мој потпис, а знам да нисам потписао“. Сведок је тада схватио да су они скенирали његов потпис са оних потврда о путним трошковима које је потписивао. Сведок тврди да су притисци на њега настављени и у Хагу, јер га је данима једна жена, која је говорила српски, убеђивала да не сведочи. Отворено је сведоку говорила да не сведочи и да ће му дати паре. Сведок тврди да је рекао да неће да лаже за паре, а она је онда почела да га застрашује претњама да је сведочење опасно за сведока, да ће му убити децу, породицу. Мада је сведок саопштио да ће да сведочи и да не пристаје да лаже, па нека убију кога год хоће, то убеђивање, нуђење пара и претње убиством породице трајало је пет, шест дана. Нудила му је и да се у Хагу види са неким Албанцем, што је сведок одбио, јер је од Албанаца побегао са свог огњишта и да не жели да их види. У време када је сведок радио у Ђаковици у његову канцеларију је дошао Вилијам Вокер и замерио му је што носи полицијску униформу. Тада је Вокер питао сведока да ли зна да Србија више не постоји, да треба да скине полицијску униформу и значку и да стави америчку заставу. Тада је сведок вадио пиштољ на Вокера и псовао Клинтону и од тада су почеле његове муке. Сведок наводи да су му оца, који је рођен 1920. године, оптужили да је силовао две малолетне девојке. Сведок је нашао те девојке и оне су му признале да је то лаж. Киднаповали су му три брата, два братанца и сина. Сведок истиче да је стално добијао поруке и писма, претили су му да ће све да му побију, да ће га заклати, ако не порекне све што је сведочио. Сведок тврди да су све његове муке, све претње и уцене од стране истражитеља Тужилаштва биле због тога што је пристао да сведочи, а они су желели да га по сваку цену спрече да се појави пред МКСЈ да би заштитили изјаву Ника Пераја, бившег официра Војске Југославије, који је у својој изјави изнео гомилу лажи.

О томе је сведок дао изјаву која је 29. марта 2007. године оверена у Општинском суду у Нишу под IV Ов. бр. 4436/07.

3. Тодор Лазић из Земуна

Сведок наводи да се први сусрет са истражитељима Тужилаштва десио пре две, три године (не сећа се датума), али зна да је било у пролеће. Тога дана, негде око

подне, два млађа човека позвонила су на интерфон његове куће и када се сведок јавио тражили су да сиђе. Сведок је помислио да је у питању неко кога познаје. Када је сишао видео је два њему непозната мушкарца. Представили су се, али сведок није запамтио имена. Сећа се да је један мешао ћ и ч, па претпоставља да је из Босне. Рекли су да су истражитељи Тужилаштва и да хоће са сведоком да разговарају. Сведок признаје да је прилично дрско одговорио да нема о чему са њима да разговарамо јер је из Хрватске. Истражитељи Тужилаштва су причалу о упућивању добровољаца, о Црвеним береткама и о разним догађајима из рата и сведок је закључио да располажу са много података. Сведок тврди да им је поновио да на ту тему неће са њима да разговара и да у Хагу само хоће да помаже, ако може, Слободану Милошевићу, Војиславу Шешељу и Милану Мартићу. Истражитељи Тужилаштва су и даље инсистирали, а углавном се обраћао онај што је мешао ч и ћ. Тај истражитељ Тужилаштва је у једном тренутку сведоку рекао да би било добро да прихвати разговор са њима, поготово зато што они знају да и сведок и његова супруга нигде не раде. Истражитељ Тужилаштва је сасвим отворено рекао да су они спремни да сведоку дају добру новчану награду, ако пристане на сарадњу са њима. Сведок је истражитељима Тужилаштва рекао да им нису добре информације, да и он и супруга раде, да добро живе и да не долази у обзир никаква сарадња са њима.

Неколико дана након овог сусрета сведока су телефоном звали истражитељи Тужилаштва. Јавио се онај за којег сведок претпоставља да је из Босне, због нагласка. Питао је сведока да ли се предомислио и да ли жели сарадњу са њима онако како су му предложили када су били испред сведокове куће. Сведок је одбио и поновио да са њима нема о чему да разговара. После овог разговора сведок је тражио листинг разговора у пошти да би утврдио одакле су звали, али није успео, јер је број био неидентификован. Сведока су звали још једанпут након петнаестак дана. Опет су питали сведока да ли се предомислио, а када су поново чули одговор да се није предомислио после тога га више нису звали. Сведок је ове радње истражитеља Тужилаштва схватио као притисак, а поготово ову врсту упорности истражитеља Тужилаштва. Сведок није давао никакву изјаву истражитељима Тужилаштва, а они су ми нудили новчану накнаду да би сарађивао са њима.

О томе је сведок дао изјаву која је 29. марта 2007. године оверена у Четвртом општинском суду у Београду под IV Ов. бр. 4437/07.

4. Селимир Стојановић из Лознице

Сведок тврди да је са истражитељима Тужилаштва имао контакт пре пет, шест месеци (не сећа се тачно датума), тако што су га нашли на радном месту на железничкој станици у Брасини. Дошли су око 11 сати аутомобилом београдских регистарских таблица (броја се не сећа), зна да их је било троје, а са сведоком је разговарао само један мушкарац. Он је сведоку рекао да је био код Јанка Лакића, да их је на сведока упутио Јанко и да је Јанко рекао да сведок пристаје да буде сведок Тужилаштва. Сведоку је то било невероватно пошто познаје Јанка и зато је питао истражитеље Тужилаштва шта траже од њега. Рекли су му да би требало да буде сведок за догађаје у Зворнику. Сведок их је питао шта би тачно требало да сведочи, а истражитељ Тужилаштва је одговорио да сведок добро зна где је био, шта је радио и шта је ко радио, нагласивши лозничку добровољачку јединицу. Сведок је истражитељу Тужилаштва рекао да не би могао да буде сведок Тужилаштва и да гледа Војиславу Шешељу у очи, поготово што је спреман да све да за Српство, а и давао је колико је могао.

Пошто је сведок одбио да буде сведок Тужилаштва, истражитељи су сели у аутомобил, и овај истражитељ што је са сведоком разговарао отворио је прозор да се као поздрави са сведоком и онда му је рекао: можеш ти и да одеш одавде. На питање сведока шта то значи истражитељ Тужилаштва је рекао: то значи да можеш добити пет пасоша и 100.000 евра, а можда и више. Сведок више ништа није могао да каже, био је затечен и замишљен, јер му није било јасно како истражитељи Тужилаштва знају да је његова породица петочлана. Заплашен после овог разговора и ове последње изјаве сведок је о томе разговарао са неким пријатељима који су покушали да га умире да нема разлога да се плаши, јер ипак ми живимо у својој Србији.

О томе је сведок дао изјаву која је 23. марта 2007. године оверена у Четвртном општинском суду у Београду под II Ов. бр. 5422/2007.

5. Радован Новачић из Лознице

Сведок је први контакт имао са истражитељима Тужилаштва пре три године. Позив за разговор донели су му из СУП-а Лозница, а након тога га је позвао телефоном, неко од истражитеља Тужилаштва, и питао да ли хоће да сведочи. Тада му није речено на које околности. Сведок је одговорио да пристаје, јер нема намеру да бежи, а нема ни где. Предложили су му да дође у Београд што је сведок

одбио, јер као инвалид не може да долази њима на ноге и предложио им је да они дођу у Лозницу. Договорили су се, а истражитељи Тужилаштва су се најавили дан раније и у заказано време дошли код сведока у стан. Разговор је трајао два дана. Први дан од десет до седам увече, а други дан од десет до девет увече. Истражитељи Тужилаштва су сведока испитивали на околност неког наводног злочина у Воћину о којем сведок ништа није знао, јер у време о којем су га испитивали сведок уопште није био у Воћину. У овом разговору нису помињали др Војислава Шешеља. Овај разговор, колико ја сведоку познато, нису снимали, али су куцали на лап топу. Сведоку нису дали никакав записник са овог разговора. Тада је сведок разговарао са истражитељем Тужилаштва који се звао Паоло. Он је Италијан, а била је и једна Немица, млада девојка, чије име сведок не зна. Разговору је присуствовала и једна старија госпођа која је била преводилац.

Следећи пут сведока су испитивали прошле године (2006. године), не сећа се тачно датума. Углавном, најавили су се месец дана раније. И други пут је био Паоло, два преводиоца и госпођа коју је сведок виђао на телевизији, за коју је сведок знао да је главни тужилац против Шешеља. Она је сведока испитивала од десет ујутру до осам сати увече. Тада је сведок био у Београду. Послали су возило по сведока и вратили га увече кући. Био је у улици Јеврема Грујића у некој рупи. Тамо су имали видео бим, а сведок је видео да имају и камере. Оба преводиоца су све записивали на компјутерима, а сведок није приметио да ли су вршили аудио снимање. Ово је било мучно испитивање, сведоку је свега било доста, тако да није сигуран ни да ли су му понудили да потпише записник, али је сигуран да му нису дали ни један примерак записника.

Сведок тврди да су њему и његовој породици нудили да оду негде у иностранство. Тада су захтевали да сведок сведочи против Шешеља и то су јасно рекли. Сведок је одбио јер нема шта да сведочи против Шешеља.

Питања истражитеља Тужилаштва су се односила на то како је сведок постао члан Српске радикалне странке и где је био у Шешељевом обезбеђењу. Сведок је закључио да су истражитељи Тужилаштва имали све те податке. Имали су и неке фотографије које су му показивали. Сведок је много тога заборавио, па су истражитељи Тужилаштва покушавали да га подсети. Што се тиче ратишта интересовања истражитеља Тужилаштва су била везана за Воћин и Западну Славонију. Када је сведок јасно саопштио да нема шта да сведочим против

Војислава Шешеља понудили су му да буде заштићени сведок, да сведок изабере земљу где ће сместити њега и породицу и где ће бити обезбеђени. Азил у некој другој земљи нудили су сведоку и приликом првог разговора. Други пут када су му све ово нудили у замену да сведочи против др Војислава Шешеља, постављали су и сугестивна питања, наводили на одговоре који би њима одговарали, а често су понављали да га они само подсећају на неке догађаје, вероватно очекујући да ће сведок онако уморан и исцрпљен све то само потврђивати.

После оног првог разговора од пре три године сведок сматра да су га пратили, јер је десетак дана испред зграде нон-стоп виђао полицију. То није било уобичајено ни пре, ни после тог разговора. Сведок сматра да је и то била нека врста притиска, бар је он то тако доживео, као што је осећао страх када су му понудили азил за њега и породицу. Сведок је стално себи постављао питање шта се иза тога крије, јер њима ништа не верује, а најмање да би они стварно били спремни да га заштите. Сведок је то заправо доживео као опасност и за њега и за његову породицу, јер му није јасно зашто би га и од кога неко штитио. Без обзира на то сведок је стално понављао да не жели бити сведок Тужилаштва. Сведок је рекао да ће радије ићи у затвор, него сведочити. Сведок сматра да ако имају за шта да га оптуже нека то и учине, али да на његово сведочење не рачунају. Истражитељи Тужилаштва су сведока убеђивали да сведочи преко видео-бима, ако не жели да иде у Хаг, па су се свака два, три сата враћали на ту тему, рачунајући да ће сведок да попусти и пристане. Сведок истиче и да су га прошле године (2006. године) током још једног разговора са њима поново убеђивали да из Београда преко видео бима сведочи против Шешеља, мада је и тада сведок рекао да то не жели.

Тада су истражитељи Тужилаштва рекли да ће они њега свакако испитивати, јер ће га Шешељ предложити за сведока, тако да му је свеједно и да може бити и њихов сведок, јер ће свакако, како су рекли, доћи код њих.

О томе је сведок дао изјаву која је 23. марта 2007. године оверена у Четвртом општинском суду у Београду под V Ов. бр. 857/07.

6. Зоран Мијатовић из Београда

У опширној судски овереној изјави сведок износи податке о сусретима са истражитељима Тужилаштва које је имао по два основа. Прво као државни службеник који је од 2001. године био одређен за сарадњу са истражитељима

Тужилаштва и друго, као лице које су истражитељи Тужилаштва покушали да приморају да буде сведок Тужилаштва.

Сведок се присећа да је током 1992. године добио од информатора, сјајан извештај у коме стоји да се за већину људи праве прве листе ратних злочинаца, а тада још МКСЈ није формиран. МКСЈ је формиран 25. маја 1993. године. Након 10-15 дана од добијања информације сведок је добио прецизан извештај са именима људи који ће бити оптужени од стране Тужилаштва пред МКСЈ. Међу именима на листи били су Аркан, Шешељ, Караџић и Младић. Сведок тај документ поседује и чува га. Сведок тврди да тек након формирања МКСЈ зна колико је значајна информација коју је добио 1992. године.

Сведок тврди да се његова Служба 1994. године први пут суочила са ратним злочином. Те, 1994. године стижу неке информације о српским злочинима. Једна од озбиљнијих била је информација о злочинима „Жутих оса“, и колико се сведок сећа та сазнања добили су од Војске Југославије. Након тога Служба почиње да се бави браћом Вучковић. Репић је ухапшен на Умци, а овај други у Нушићевој улици. Први пут су тада видели да имају контакт са поремећеним лицима. Тај Репић је, кога су ухапсили, припадао је „Жутим осама“. Он је извршио најтежа кривична дела, значи ратни злочин, и Служба се према њему односила, не као Србину, или Хрвату или Српској радикалној странци, или Социјалистичкој партији Србије, већ као према извршиоцу ратног злочина. Установили су приликом претреса стана и на основу онога шта су нашли оперативци, да се ради о алкохоличару и наркоману. Из исказа, који сведок не може да понови, он је то рекао и истражитељима Тужилаштва, то су монструми. Он није злочине вршио у нормалном стању, он би се напијао, вероватно и дрогирао пре тога, улазио у затвор где су били цивили за размену. Значи потпуно један луд човек, луд, наркоман и алкохоличар.

Сведок је три дана 19, 20. и 21. јула 2002. године давао изјаву истражитељима Тужилаштва. Рекао им је по сећању, да док је Служба обрађивала браћу Вучковић, да се нашла и нека чланска карта, да ли је она била добра или није сведок није знао ни тада ни данас. Пола дана су утрошили у непрекидном инсистирању да сведок доведе у везу Репића, Српску радикалну странку и Шешеља. Истражитељи Тужилаштва су сведока притискали баш код те чињенице.

Доста тога сведок је објаснио истражитељима, Стефановићу који је био

Аустралијанац и Фултону, кога је упознао раније. Приликом разговора са овом двојицом истражитеља преводила је једна девојка чијег се имена сведок не сећа. Истражитељи Тужилаштва су питали „како то да Српска радикална странка нема везе са тим злочинима“, и после три сата мучења сведок се изнервирао и рекао им „слушајте, хоћете ви са мном да разговарате озбиљно или не. Ја о Шешељу као политичару, најгоре мислим. То што ја о њему најгоре мислим, то је моја приватна ствар. И рекао сам, молим вас, ја не могу да говорим неистину, не можете ви од мене сада очекивати да ја лажем“. Са истражитељима Тужилаштва када је разговарао 2002. године, сведок је рекао да о Шешељу не мисли добро, није никада био члан, нити симпатизер Српске радикалне странке, напротив, али из њега не могу да истерају лаж.

Разговор се водио око три сата, сачињавали су записник на који је сведок често имао примедби и великих проблема око исправљања. У записник су уносили и оно што сведок није рекао, као нпр. да је Репића послала Српска радикална странка, па је онда испало да га је послала да чини злочине. Због тога је сведок морао да се враћа и да каже: „Чекај бре, ти Степановић, који си ти Србин, који не зна две речи, мученик српски“. Враћали су сведока више пута да каже оно што је претходно рекао под изговором да нису добро разумели, на шта је сведок одговарао: „Ма немој, не разумеш, избриши ово“.

Сведок тврди да завршетком Дејтона, 1996. године прва ствар која стиже у Београд је хашка канцеларија. Истина, тај споразум који је био направљен, није био на неким јаким темељима, али није ни тај споразум дозвољавао да се Хашки трибунал понаша као да је, на пример, екс територија тадашње СРЈ и да може да ради шта хоће. Сведок тврди да су њихове радње ипак тада биле мало орочене, да то не може да се ради без југословенских органа. Сведок тврди да истражитељи Тужилаштва нису показивали никакву жељу да истражујемо ратне злочине и нису показали жељу да са државом буду партнери. Сведок је сматрао да се на тај начин не може доћи у тадашњу СРЈ, јер је ово озбиљна ствар, ради се о људима, ради се о злочинима и ми смо као држава, значи и сведокова Служба у Београдском центру, били заинтересовани за откривање ратних злочина.

Сведок износи податке о првим активностима истражитеља Тужилаштва. Карактеристично је да се преко невладиног сектора хашка канцеларија представља као да постоји и ради, те да је Служба та која треба њима да помогне.

Убрзо је Служба увидела да се у хашкој канцеларији појављују људи који долазе и нуде услуге. Сазнаје се да се многи људи богате од тог момента. Многи људи су у то доба односили у хашку канцеларију разне документе, сведок не зна колико је то коштало, али зна да постоје подаци ко су ти људи. Те године се отвара хрватско посланство и Служба тада открива да у функцији Хашког трибунала постоје лица у том хрватском посланству која су на линији помоћи Хашком трибуналу.

Већ 1997. годину Служба се озбиљно бави хашком канцеларијом и покушава да нешто уради, јер Србија никад није штитила ратне злочине.

Када је Хашки трибунал сазнао да је Служба ухапсила Ердемовића и његовог сабрата, захтевао је њихово изручење, а Служба је по закону уз потпис правосудних органа затражила податке из Босне о томе које и колико злочина су починили. Постоји и депеша Соколовића (савезни министар полиције) о томе коју је послао у Босну. Сведок тврди да не може нико Србију да трпа тамо где је трпа, значи то постоји, сведок то негде има, то ће да нађе, има фотокопије, значи Соколовић тражи од Министарства Републике Српске, каже дајте нам. Значи, онога момента када Служба има податак нема ту приче, Службу не интересује ни ко је ни шта је. Служба је Ердемовића изручила и сведок сматра да се Србија практично тада, са Ердемовићем, определила шта је Сребреница.

Сведок тврди да је негде до те 1998. године био упућен шта то хашка канцеларија ради, они то раде испод жита, они имају неке своје начине рада, они државне органе блефирају. Зашто? Сведок тврди да то није знао 1996. године, али крајем 1997. године Служби је јасно. Они не желе да контактирају са државним органима, јер сматрају да смо сви службеници део тог апарата. Како он са мном да контактира када мене тај Хаг вероватно очекује данас-сутра на некој столици. И показаће 2002. година да то што је сведок рекао није било далеко од истине. Тек 1997. године сведок тврди да Служба види, јасно се види да се институције државе Србије прескачу.

Сведок тврди да се његов сусрет са Хагом, са хашком канцеларијом, одвија 2001. године, али у потпуно промењеним условима. Те 2001. године сведок се враћа у Службу у јануару, 26. јануара 2001. године и негде можда, после једног месеца и по дана или месеца, сведока и Горана Петровића (начелника ДБ), зове Душко Михајловић (министар полиције) на неки састанак, можда су били и Лукић и Кнежевић, ови из Јавне безбедности, не може сведок да се сети, али зна да је

Михајловић тада рекао, ето ту је хашка канцеларија овде у Београду, они су се сада вратили, јер су отишли због бомбардовања и да треба да успоставимо сарадњу са њом. Сведок је рекао Душку Михајловићу, министре било би јако добро да успоставимо сарадњу, али да та сарадња буде мало усмерена и на оно што је наша Србија, ја не могу да узмем Босну, то је суверенитет друге државе, хајде да пређемо на злочине према Србима, дошло је време.

Мада су током првог сусрета представници Хашког трибунала хтели да вршљају по картотекама Службе, сведок истиче да се супротставио томе, али и да је службено дошао до података у погледу представника Хашког трибунала Дејана Михова: он је дете дипломате, радио је у Уједињеним нацијама и тамо су га Американци врбовали. Сведок износи податке и како је обезбеђен материјал против шиптара који су вршили ратне злочине на Косову и Метохији (Тачи, Харадинај и др.) и да је предато 64 регистра материјала Хашком трибуналу, а ту се налази и касета на којој је снимљен Педи Ешдаун са терористима како им саветује да сакрију оружје.

Пошто је сведок упућен у рад хашке канцеларије добро му је познато и да је један човек који је био на високој функцији позиван, испрепадан и да је онда отишао на разговор са истражитељима Тужилаштва. Сведок је и тада 2001. године знао да су истражитељи Тужилаштва некоректни у питањима. Они те питају лево-десно, људи се не снађу ни за преводиоца, они узму изјаву па ти се после тога убијај. О томе је сведок обавестио и упозорио министра речима „шпијуни раде овде као жути мрави“.

Сведок се сећа, да када је први пут Војислав Шешељ прозван да је ратни злочинац, то је било давно, деведесет и неке године, мада сведок није фан Српске радикалне странке, али памти, он је на једној конференцији Српске радикалне странке или негде, јавно изјавио да иде у тај Трибунал, да се добровољно јавља, али га они неће, не дају му визу. Сведок тврди да је Служба имала Шешеља снимљеног, он је стварно звао ову холандску амбасаду и рекао, па дај задржите ме, немојте да се плашите. То је заиста истина. Могао бих сад да зовем новинаре и кажем да је Шешељ рекао истину. Ја сам га чуо да је рекао истину. Значи, у то доба 2001. године, кад смо ми разговарали са представницима хашке канцеларије нисмо помињали Шешеља.

Сведок наводи своја запажања да је 2002. година била већ озбиљна година када

сведок Хашки трибунал не осећа ту, али Хашки трибунал осећа на један начин који је интересантан, а то мора да сачува за друга сведочења, то је тај чувени сведок Танић, кога је британска обавештајна служба припремила. Британска обавештајна служба је кључна служба која практично треба да припрема људе за Хашки трибунал. Године 2002. британска обавештајна служба је управо логистика Хашког трибунала. Као логистика људи, али врло опасна логистика. Седок је успео да сазна тих година, па и оних задњих година, да сви ти људи који су у хашкој канцеларији су танки што се тиче истражних радњи, полицијских радњи и то је сведок рекао и Џефри Најсу да и он појма нема, он је иначе паничар био итд. Сведок је утврдио да преко Танића енглеска служба типуре будуће инсајдере за Хаг, доводе их до Беча где се завршава посао, и на сведока су бацили око.

Сведок у изјави детаљно описује тродневни разговор са истражитељима Тужилаштва током јула 2002. године. Пошто је добро знао како раде и ко су истражитељи Тужилаштва сведок је преко Службе организовао тајно снимање разговора у свом стану. Изненадило га је што су све телевизије, све новине то јутро јављале, да је сведока Савезна влада ослободила чувања државне тајне, да ће бити сведок пред Хашким трибуналом. Тако су објавили. Сведока је то наљутило јер сматра да може држава да га ослободи обавезе чувања државне тајне, али треба да га пусти да сам одређује свој статус, може да буде и заштићени сведок, али не може држава да га бламира преко новина да људи мисле свашта. Сведок тврди да му је тог јутра зазвонио телефон, једва је чекао да му се ћерка породи и само што није пао у несвест када је чуо да ће бити сведок. Револтиран сведок је тог 19. јула 2002. године позвао Михова, представника хашке канцеларије и рекао му, на шта то личи, ево ова држава је прекршила правила, хоћете ли ви сад из ове државе због непоштовања суда неког да терате у затвор. То је флагрантно кршење ваших правила Хашког трибунала. Сведок је упозорио Михова да добро погледа у правила, јер је и сведок имао и правила и Статут, и допуне и све, јер је то једноставно професионално пратио, а и интересовало га је. То га је интересовало не да би се сакрио, него да би знао, јер зна и с киме има посла. То се све дешавало непосредно пре него што су истражитељи Тужилаштва дошли у 10 сати ујутро у стан сведока. Сведок је пристао да истражитељи дођу али је Михову саопштио „ви сте, бре, цукеле“. Сведок се присећа „сва срећа што ми се ћерка породила у 9, они долазе у 10, добио сам још једно мушко“.

Сведок долазак истражитеља Тужилаштва описује: „Долазе три, значи долазе два истражитеља и преводилац. Овај се зове Мајкл Степановић, а други је Фултон. Фултону знам од када сам имао званичну сарадњу са Хагом. Долазио је у пратњи некога, то је један Ирац прљави, џукела по опредељењу, знаш кад се определиш да будеш џукела, такав је. То је човек који се убацио у те наше правосудне интелектуалне кругове, ишао је по сплавовима са тужиоцима он је плаћао, све сам ја то знао још 2001. године и знао сам с ким имам посла. Значи, њега су довели да ту буде код мене и тај Аустралијанац. Рекао сам му, лепо српско презиме куме, али кад ти не знаш ниједну реч, терао сам ову преводиоца да све што кажем да се преведе, Марина се звала тај преводилац. Онда је он мени почео да прича мало српски, рекох, куме, шта је, немој молим те више српски”.

Мада су сведоку објаснили шта ће да се ради сведок је добро знао концепт рада истражитеља Тужилаштва. Тај концепт он описује: „Концепт је овако, ти си већ сада сведок и сада је питање где ћемо те закачити као сведока, на два, три или пет места. Ако се будеш гицао врло лако прелазиш у ону другу страну. Значи, претња да можеш бити на оптужници. Ја то знам да они говоре, али ја имам то задовољство што знам да ја на другој страни не могу бити. Исто тако сигурно ни на овој, ја немам сведочење о ратном злочину, осим оно што сам процесуирао или да неко каже не, није тако како ти кажеш”.

После вишечасовног разговора сведок је хтео да провери шта су истражитељи Тужилаштва записали. То описује на следећи начин : „Прво сам пустио, знаш оно два сата причају и ја онда се сетим, кажем, куме да ми исчиташ то што сам ја рекао. Преводи ова, ја кажем Марина, ја нисам то рекао, је ли ти то лоше преводиш? Па каже, Мијатовићу, ја му то нисам рекла. Значи ја тада видим нису то чисти људи. Марина труди се бре, ово је озбиљна ствар. Каже, Мијатовићу, часну реч ти тврдим. Пар пута нам се, значи, догодило да каже часна реч, ја то нисам рекла. Кажем води рачуна, ја сам прво толерантан, друго сам зајебан тип, устаћу и отераћу вас све. Одох ја у Скопље, мене не може нико да задржи. Не постоји човек који је утицао на моје одлуке. Мада то није добро, али сам ја такав човек, и реци им тако”.

Сведок тврди да га је следећег дана, 20. јула 2002. године, ујутро телефоном позвао Михов, шеф хашке канцеларије, и рекао му:

„Мијатовићу, случајно је Џефри Најс овде у Београду, а ја сам знао да није

случајно. Ја сам био жандар па увек знам када он дође овде. Не сад ово кад пишу новине, знам ја и кад не пишу. Као случајно он дошао и као Џефри је прочитао записник од претходног дана и страшно би желео да ме упозна. Кажем ја нека дође”.

Сведок описује:

„Долази Џефри Најс, ја сам га ту ружно описао како јесте, стварно је као канаринац обучен, па је био са неком девојком која му је у обезбеђењу. Ја сам рекао да имам предрасуде према људима, који имају женско обезбеђење, па сам говорио о Гадафију. Долази он такав, то је невероватно, значи то је оно што човека побуни. Пази, ако си нормалан, значи дигне ти дијафрагму. Прво је ушао у мој стан, значи ти си мој гост, нема везе што си ти тужилац. Значи мораш да поштујеш нешто”.

Сведок прецизно наводи шта је рекао Џефри Најс у његовом стану 20. јула 2002. године у 10,20 или касније:

„Кад ми то све проценимо, а ви сте такви и такви, ви ово и оно, ми то кад проценимо ви можете као да се одлучите да дођете сами да будете сведок. Али кад ми проценимо, буразеру не може Бог да те спаси. Има на силу, каже, да вас довучемо”.

Наставак разговора сведок описује:

„Кажем, шта си ти рекао? Кажем преводиоцу дај ти мени још једанпут нека он то понови. Онда сам благо рекао да је то прво неваспитано, то што он мени каже, да је то неуљудно, да ја, да ли ћу бити сведок или нећу бити сведок, то ћемо тек да одлучимо кажем, господине Најс, када завршимо разговор. Не дозвољавам такав однос у рођеном стану. Ја добро знам шта је сведок, ја знам када се могу наћи у улози сведока, поготово када су у питању ратни злочини. Али, људски не могу да дозволим да ви мени претите, ја то не дозвољавам. Ја сам прек човек. А онда сам рекао, било би много паметније, ја пратим процес Милошевића и нисам Милошевићев истомишљеник, никако, иако је он социјалиста, нисам. Нисам ни противник, пратим шта се ради у Хагу. Оно што ви радите у Хагу је циркус. Милошевић може да га ради, он је окривљен, може да ради шта хоће, али ви то што радите господине Најс је безобразлук. Како, каже, безобразлук, шта, дајте пример. Ја сам њему давао примере шта он као тужилац тамо ради и шта то није добро. И рекао сам, ви највероватније, без обзира која је разлика у правним системима, ви вероватно неке ствари не знате. Не можете ми се вадити на англосаксонски

систем. И онда сам рекао, ви од Хашког трибунала правите кафаницу, судницу, лудницу. Он се човек избезумио. Ја то нисам видео. Причају ми ови после тога, он је био црвен као рак. Зашто? Прво, није очекивао такву реакцију, то под један. Под два, ја то радим пред његовим чиновницима. Један Џефри Најс, који ко зна шта је радио, то ћу после да чујем, седи човек у бермудама и ...".

Сведок наводи да је била напета атмосфера и да му је Најс још једанпут рекао, али употребио је речи, „ви можете бити трансферисани“. Најс је ипак рекао ето остају ту колеге, да је он то оценио као одлично сведочење, ви можете сведочити, али ћете уживати потпуну нашу заштиту. Сведок је одговорио: „Мени не треба ни заштита моје земље. Од вас ништа. Не тражим ни од моје државе“.

Поводом обезбеђења записника о узимању изјаве сведок наводи шта су му рекли истражитељи Тужилаштва:

„За то сведочење добићете записник, то је што још треба да се дотерује, сав тај записник ми као одемо у Хаг, онда једно месец-два дана ће требати то да се среди. Кад ми то средимо ми ћемо вама да пошаљемо записник назад. Ми ћемо то све да обрадимо, па ћемо онда вама да пошаљемо, па ћете онда ви да видите шта није у реду, па ћемо онда ми да вратимо и кад усагласимо све то онда ћете ви да потпишете, када ви потпишете онда ћете ви да дођете код нас у Хаг и онда ћемо ми да седнемо и да по тим неким правилима, те табулаторе да одрађујемо по свим тим стварима. Ми вама обезбеђујемо где хоћете, заштиту било какву, новац, то није у питању. То није никакав проблем“.

Истражитељи Тужилаштва су се интересовали и за Шешеља и то сведок описује на следећи начин:

„Колико је Шешељ имао добровољаца, колико у Београду. Кажем, људи не знам ја то, нисам ја седео у штабу Шешељевог, да би знао колико је Шешељ добровољаца имао. Нисам се бавио добровољцима. Није у домену рада, када је рат био, проблем Службе државне безбедности да видимо ко ангажује добровољце. Једино што је тада било јавно декларисано да има неко добровољце, имао је Шешељ и пре много тога имао је Вук Драшковић. И кажем њима, причајте ви тамо са Шешељем шта су радили добровољци, немојте мене да питате, али претходно морате да одете код Вука Драшковића. Е, па његове добровољце смо ми радили као служба, не кад су отишли, него пре него што су отишли на ратиште, знали све битанге биле, све лопине. Знали смо и где се припремају итд. То је био олош који је

кренуо и назвао себе добровољцима, то сам ја рекао њима. Молим вас, значи нека вам објасни Вук Драшковић, немојте ја вама да објашњавам. Па зашто? Кажем зато што знамо да су се обучавали на Ади циганлији и још неком стрелишту, не знам које, видео сам имали оружје, то је било незаконито, ми смо спремили информацију и припремали се за хапшење. Док смо се припремали за хапшење они су отишли тамо и пола је погинуло, а пола побегло. То нису били хероји, знамо које је то друштво било”.

Истражитељи Тужилаштва су инсистирали да сведок на било који начин повеже или оптужи Војислава Шешеља. Поводом тога сведок тврди да је истражитељима Тужилаштва рекао:

„Нисмо имали информације да Шешељ припрема људе који ће бити извршиоци ратних злочина. Да смо имали неку информацију ми би дигли и Шешеља, немојте да причате. Имали смо ми, рекох, са њим једну незгодну ситуацију коју смо мислили да разрешимо, али нема везе са злочинима. Али, то није било. Значи, основа код ове приче је била да вежем Шешеља, јер то је било неопходно. Да сам везао Шешеља за убиства, налог, подстрекавање, под његовим утицајем, само једна реч је фалила, значи фалила је једна реч, да слажем. Значи једна реч да слажем и да обезбедим и заштиту и новац итд. Неко можда хоће, ја нећу? Избор земље за мене и породицу је био само ствар договора где ћу, шта ћу и како ћу. Значи они обезбеђују заштиту и мени и породици у земљи коју изаберемо”.

Сведок тврди да је последњег дана разговора 21. јула 2002. године поново дошло до неспоразума са истражитељима Тужилаштва поводом записника. Сведок је тражио одговор на питање када ће записник, као сјајни документ, да му пошаљу. Одговорили су да ће требати једно месец дана и да ће сведок бити обавештен, али да је „јакó важно да се ви појавите као сведок, ви не морате да се бринете, све смо ми то обезбедили, ако осећате да је нека угроженост ви то можете да кажете, ако не, има овде новца, ви о тим стварима немојте да бринете. Значи, ваша заштита, не морате да се, појављујете ни оно заштићено, нећете бити позивани, затворена ће бити седница”.

Сведок је истражитељима Тужилаштва скренуо пажњу и тврди да је тај део разговора текао:

„Мени не требају затворене седнице. Ја сам у најбољој варијанти ово рекао, ја од тога не бежим и моје поимање правде и ваше је вероватно различито, ми смо

различити људи, различито васпитани. Ја знам да ви ово хоћете да користите против Слободана Милошевића. Кажу да. То је чисто. Ја лично не видим шта је ту против њега, али то је мој проблем и ја не улазим у то шта ви размишљате. Али има једна важна ствар, коју ја сада вама морам да кажем да то рашчистимо данас. Ја сматрам да свако има право на одбрану, свако има право на сведока итд. Ви морате да знате, данас-сутра може господин Милошевић јако нерадо да ме позове да му будем сведок, јер са мном има ружну успомену и ја то разумем. Али, кад је кожа у питању нема ту да ли је добра или ружна успомена, господин Милошевић може да се определи кад све то прочита, јер колико ја знам, морате и њему да дате записник и он може да се определи да ме узме за сведока. И ја ћу се господине, врло радо одазвати да му сведочим у оном делу овога што сам овде рекао. Значи, и вама и њима. Каже, знате то не може тако. Кажем ја, то ви кажете не може, ви можете да одлучите, ја сам чуо шта је рекао Џефри Најс, али ви морате да рачунате на мој став. Ја то тако видим. Ја нисам капетан Драган, кретен који оде па зове Френкија из хотела, па онда можете да му намештате шта хоћете. Ја нисам будала, ја с вама отворено разговарам и вама кажем шта ћу ја да урадим. Истина нерадо, али има право Милошевић на одбрану. Па знате, то не би било згодно. Истражитељи су понудили договор да само будем њихов сведок. Кажем, не можемо. Па знате, рачунајте на све услове и оно што сам рекао. Ма кажем, не може, значи не можете са мном тако да разговарате. Ја тако не прихватам разговор. Ово што сам ја вама рекао ви мене можете после овога, ако сматрате да је то голема ствар за Хашки трибунал, сад одмах да водите и јавно ћу ја то да сведочим. Рекао сам, само ми смета да ме сад сви кад ме виде кажу, ево га, Мијатовић је сведочио и то све. Значи, све што сам ја ово вама рекао ја то могу јавно да кажем. Истражитељи ме упозоравају размислите ви о свему. Кажем шта. Па размислите, па као ту је Михов, па се јавите хашкој канцеларији ако се предомислите. Ја кажем, е немој да губите време са мном. Нема шта да се предомишљам. Не, јавите се ви канцеларији па ћемо ми то све да средимо".

Сведок наводи податке о притисцима који су вршени према осталим државним службеницима и посебно детаљ, да је адвокат једног службеника седео испред врата просторије у којој је државни службеник разговарао са истражитељима Тужилаштва, зато што је тај био посебно селектован као извор информација.

Сведок наводи да је постојало 24 касета тајно снимљеног материјала разговора

по десет часова дневно током његовог раговора са истражитељима Тужилаштва у његовом стану. Тај материјал више не постоји у Служби. Сведок наводи поједине детаље како остали материјали нестају из Службе.

Сведок наводи да му није достављен записник, али и да је видео на суђењу Милошевићу да и људи који долазе да сведоче имају проблем са Џефри Најсом или другима, да су некоректни записници, да се узимају касније, да су људи у ситуацији да кажу, па чекај нисам баш тако, а да Најс то вешто користи. Сведок се уплашио да не заврши у Хагу и почео је да инсистира да му се достави записник. Послао је и писма, а наводно није се сложио Џефри Најс.

Сведок наводи да његова књига „Опело за државну тајну“ између осталог представља и револт због поступања истражитеља Тужилаштва према њему, јер су хтели да притисцима и разним уценама остваре свој циљ у придобијању сведока за лажно сведочење. Сведок то описује речима:

„Да ме придобију као сведока за било коју цену, дакле само је било питање на шта ћу ја пристати. Само да кажете милион, два, или не знам шта, или више или мање, нема везе, и да одаберем земљу у којој би желели да живим са својом фамилијом“.

Сведок наводи да и данас стрепи, да ни данас није сигуран да ће Хашки трибунал да га одведе или неће, није сигуран да ли ће неко од њих да процени у неком процесу.

О томе је сведок дао изјаву која је 12. априла 2007. године оверена у Трећем општинском суду у Београду под I Ов. бр. 2858/2007.

7. Милан Лукић из Вишеграда

Овај сведок је својим адвокатима 7. јула 2006. године у Притворској јединици у Шевенингену дао изјаву у којој описује којим се све средствима служи Тужилаштво приликом обезбеђења сведока. Преносе се делови те изјаве:

„Дана између 1-5. септембра 2005. године у притвору у Аргентини обавештен сам од командира да имам посету од особља из Амбасаде. Није ми речено из које Амбасаде само ми је речено за 10 минута да будем спреман да се обујем, пресвучем.

Приликом проласка кроз ходник у притвору били су распоређени униформисана лица у црним униформама њих око двадесетак са оружјем на готовс. Када су ме довели у просторију за посете (4×4 величина просторије), тамо

су ме већ чекале три особе у црним униформама и једно лице у цивилу. Када сам сео, након десет минута, на вратима канцеларије појавио се човек по имену Драгомир Андан у пратњи униформисаних лица.

Приликом наших разговора почео ми се правдати и кунути у децу да није он учествовао у убиству мога брата 2004. године, иако га ја нисам ништа питао о томе тада и рекао сам му да ћемо ту причу оставити за други пут него да каже шта има. Почео је да ме убеђује и да се прави да је мој пријатељ и да има савет за мене, али да нико не сме да зна. Да бих спасио главу једино решење ми је да сведочим против Момчила Крајишника, Војислава Шешеља, ако мислим да ме не пребаце у затвор у Сарајево, а затим у Зеницу. Када сам му рекао да је њему добро познато да ја те људе не познајем него са телевизије и немам шта да сведочим против њих нити о добру нити о злу, он је мени на то питање одговорио да он зна то, али да желе из Тужилаштва тј. Хага.

Након проведених сат времена са њим и приче да је то његов посао да штити Србе, ма где били да је он велики патриота и да размислим о овоме што смо причали па ако немам ништа против он би и сутра дошао до мене на сат времена. Када сам рекао може да дође нема проблема, али то што се тиче шта ћу причати на суду у Хагу, да се то њега не тиче то је моја ствар, али да зна да нема тих пара и те силе да бих ја сведочио против некога, а поготово лагао на некога. Након његовог одласка за пет минута се појави човек са преводиоцем из Тужилаштва из Хага. На моје питање да ли сте заједно, одговорио ми је да нису заједно дошли. Када сам тужиоцу рекао да је човек по имену Драгомир Андан највећи злочинац и да је он починио највеће злочине у Босни и Херцеговини, а сада глуми демократу и да би добро било ако има правде да га воде у Хаг, да му суде. Рекао сам да је највећи олош, лажов и криминалац. Објаснио сам човеку из Тужилаштва да ако је дошао у вези, да бих лагао на људе и сведочио лажно, да су дошли на погрешну адресу. Рекли су ми, тај човек из Тужилаштва да је он само дошао да ме види и да донесе неке папире у вези мене у Суд Аргентине. И рекао ми је да ће и сутра навратити ако буде имао времена. Питао ме у вези како сам стигао, да ли има неко од познаника са хашке потјернице, нудили ми новац за информацију. Рекао сам да не могу, нити желим рећи како сам дошао, а никога не знам ни где, ни шта ко ради, где се скрива. Да би требао са Драганом Анданом попричати он зна, он је свемогућ. Све за новац ради. Сутрадан ме поново посетио Драгомир Андан и распитивао се

за Лукић Средоја где је, да ли знам, нудио ми 50.000 ДМ конвертибилних босанских. Рекао сам му да он нема пара тих ни да може мени да плати да бих некога издао и продао. Да ја нисам он, који убија за новац и продаје људе. Да је олош и да ће Бог да га казни, питање је дана. Рекао сам му, кад будем са тим људима икада, испричаћу им да си долазио да ми нудиш, да лажем на људе и сведочим против њих. Рекао сам му да је човек звани снег, питање је дана када ће да се отопи. Нудио ми је апарат да се сликамо, рекао сам му да са олошом никада се не бих сликао и отерао сам га пре времена са посете.

Сутрадан, 6. септембра 2005. године изведен сам пред суд Аргентине да дам изјаву, у вези докумената које сам имао када сам ухапшен (лажни пасош на друго име). Рекао сам судији да је човек по имену Драгомир Андан, директор полиције Републике Српске долазио и претио ако не будем лагао на неке људе тј, ако на суду у Хагу не будем пристао да сведочим против њих бићу пребачен у Сарајево и да ћу проћи као и мој покојни брат. Судија је одмах направио извештај и проверио коме је тај дан дао дозволу за посету. Рекао је да човек по имену Драгомир Андан није добио дозволу за посету, да је илегално ушао у притвор и да ће спровести истрагу.

Након 15 дана позван сам у Суд да дам изјаву у вези илегалне особе тј. претњи у притвору за време посете од Драгомира Андана. Испричао сам само истину и ништа више.

Након један до два месеца смењен је и премештен из притвора управник и командант модула (павиљона), где сам био смештен и на основу повреде моје безбедности које су озбиљне, поводом доласка Драгомира Андана из Српске Републике Суд је донио одлуку да не могу бити изручен Босни и Херцеговини да ми се тамо суди.

Ову изјаву дајем без присиле и било какве материјалне користи. Као човек коме је досадило слушајући и гледајући лажи, од појединих сведока лажова, превараната и безбожника који се не плаше Бога, нити имају части и поштења, не бирајући начина да дођу до свога циља на туђој несрећи заснованој на лажима. Верујући у овај Суд, никада ми неће бити јасно, како допуштају да поједини тужиоци учествују у монтирању и прљавим радњама, како лажних сведока тако њихових адвоката”.

Ваља имати у виду да је 5. априла 2007. године Претресно веће донело одлуку о

прослеђивању предмета Милана и Средоја Лукућа Босни и Херцеговини. Дакле, Милан Лукућ је истражитељима Тужилаштва био интересантан као потенцијални сведок Тужилаштва, под условом да прихвати да лажно сведочи против Крајишника и Шешеља, а пошто то није прихватио испоручиће се Босни и Херцеговини, као што му је најављено током притвора у Аргентини. Дакле, нема говора о некој стратегији МКСЈ у погледу примене правила 11 бис. Он је ухапшен у Аргентини 8. августа 2005. године, а почетком септембра 2005. године је имао илегалну посету у притвору, што је утврдио и суд у Аргентини. У Шевенинген је пребачен 21. фебруара 2006. године и ту држан очигледно са намером да пристане да буде лажни сведок, а ако не пристане онда ће бити испоручен Босни и Херцеговини, како му је и најављено од стране Драгомира Андана у Аргентини.

Прослеђивање предмета МКСЈ Босни и Херцеговини је почело још септембра 2005. године, док је Милан Лукић био у Аргентини. Добро се зна какав је суд у Босни и Херцеговини и шта за Србе значи затвор Зеница. То је санкција за Милана Лукића који није пристао да буде лажни сведок.

8. Раде Чубрило из Београда

Сведок истиче да су истражитељи Тужилаштва покушавали са њим да остваре контакт преко организације Веритас у Београду, тако што су два, или три пута остављали поруке да им се јави. Сведок није хтео да им се јавља. Сведока су звали поново и када је то било трећи или четврти пут, не сећа се тачно, али зна да је било крајем фебруара 2007. године, Саво Штрбац га је о томе обавестио и сведок је отишао на разговор. Сведока су на улазу у канцеларију Хашког трибунала у Београду, на Дедињу, у улици Јеврема Грујића број 11, сачекали један наоружани полицајац, преводилац - жена и два истражитеља, који су се представили као истражне судије. Један је рекао име, а други се није ни представио. Разговор је обављен у некој собици, два са два, ваљда ради ефекта да се сведок заплаши. Предвиђено је било да разговор траје сат времена, да сведок говори, а сведок је говорио само шест минута, након чега су га избацили напоље.

Сведок тврди да је разговор започео врло непријатно. Није било неког финог озбиљног разговора, него је тај господин који се представио, истражитељ Тужилаштва, пошто је испред себе ставио лап топ, а овај други узео да пише, одмах кренуо, онако од јутра, као ви Срби из Крајине дошли сте у Србији на позив Слободана Милошевића. То је био њихов уводни говор. Сведок наводи да је одмах

схватио да то неће ићи онако како је очекивао, већ да ће то бити један безобразлук. Пошто је закључио с ким има посла сведок је мало у шали одговорио да Милошевић не зове на славу, али да четиристо хиљада Срба не може да дође, јер би то било пуно.

Истражитељи Тужилаштва су сведоку рекли да имају податке, да су тамо у Крајину долазили ови - они, између осталог споменуо је и Војислав Шешеља, и Аркана и многе друге људе. Сведок наводи да је то потврдио, али и покушао да објасни не да би тамо радили то што истражитељи Тужилаштва мисле - неке злочине, него су долазили да нам помогну, да саветују, да дају сугестије и да је то био циљ долазака. Сведок им је посебно истакао да је Шешељ долазио да помогне.

Истражитељ Тужилаштва је рекао сведоку да они имају друге податке, да то није тако, и да би требало да сведок на неки начин почне да се нормално понаша, односно да прича онако како они њега наводе. Истражитељи Тужилаштва су од сведока очекивали да ће да говори како су у Србију дошли на позив Слободана Милошевића и како су из Србије долазили у Крајину да би Србе дигли на побуну.

Пошто је истражитељ Тужилаштва приметио да са сведоком не може да разговара на начин како је планирао прешао је на другу тему, односно покушао је да се постигне договор са сведоком како би то његово сведочење требало да изгледа када сведок дође у Хаг. То је збунило сведока и зато је истражитеља питао: „а ко каже да ћу ја доћи у Хаг?“

Истражитељ Тужилаштва је наставио са убеђивањем да би било логично да сведок дође и да сведочи пред судом, директно, и онда све детаље исприча, да ће се о свему договорити. Сведок истиче да иако му истражитељ Тужилаштва није рекао конкретно о чему ће се они договорити, сведоку је било јасно да они намеравају да му понуде неку конкретну нагодбу да би он сведочио у корист Хашког трибунала, а против Срба који се тамо налазе. Сведок тврди да је и то одбио и рекао да може да им исприча, ако их интересује овде у Београду, али онако како је било, односно како сведок зна да је било, а не онако како они од њега захтевају.

Сведок је од истражитеља Тужилаштва тражио да му се записник преведе на српски, да се потпише и овери печатом. Истражитељ му је одговорио да они то у пракси не раде, да немају праксу да дају записник о сведочењу, мада сведоку није било јасно како је то могуће да сведок не може да добије записник. Зато их је

сведок упозорио да то онда значи да они могу манипулисати са његовом изјавом, сутра могу да причају шта год хоће, могу преписивати како желе, само зато што сведок нема увид у ту причу, а зна да су га снимили док је ту говорио и шта је говорио.

Пошто су истражитељи Тужилаштва закључили да сведок неће да сарађује са њима, онда су га једноставно избацили напоље и ништа му нису дали.

О томе је сведок дао изјаву која је 16. априла 2007. године оверена у Четвртом општинском суду у Београду под IV Ов. бр. 5179/07.

9. Милојко Лазић из Пецке, општина Осечина

Сведок се не сећа тачног датума када је први пут позван од стране истражитеља Тужилаштва, али је то било отприлике крајем 2002. године или почетком 2003. године. То су били телефонски контакти, а сведок и није знао са ким разговара, јер су се они представљали као истражитељи Међународног кривичног суда за бившу Југославију. Говорили су и нека имена која сведок није запамтио, али се сећа да су се увек јављала нека лица са српским именима и презименима. Сведок претпоставља да су то били преводиоци. Пошто се та презимена углавном нису завршавала на „ић“, сведок је сам претпостављао да су можда са простора бивше Југославије и да су прикупљали неке податке везане за те просторе. Сведок истиче да су га углавном звали на кућни телефон и остављали поруке код његове жене, да ће поново да зову и да им она каже када очекује да ће сведок бити код куће. Пошто су ти позиви били учестали и сведок је почео да се јавља на телефон, али се представљао да је брат Милојка Лазића, да би утврдио шта они у ствари траже. Сведок је узимао и листинг из поште и видео је да су у питању њему непознати бројеви са 011 из Београда и са неких мобилних телефона.

Када се сведок коначно представио да он, Милојко Лазић, са њима разговара они су му рекли да би требало да поразговарају и да се састану, јер је то у интересу сведока. Мада је сведок одбио да се састане са њима, они су га и даље звали, а у наредним разговорима су му наглашавали да они знају да је био на ратиштима у Вуковару, Зворнику и да би могли да се договоре. Истражитељи Тужилаштва су јасно ставили до знања сведоку да они наводно знају да је на тим ратиштима било много ратних злочина и да могу сведоку да помогну, под условом да буде њихов сведок. Сведок није извршио ни један ратни злочин и није имао разлога да се плаши. Сведок посебно тврди да знајући какве акције води Хашки трибунал, ипак

се уплашио да истражитељи Тужилаштва могу свашта да ураде, што су му у последњем разговору и отворено рекли, да и њега могу да оптуже ако не пристане да сарађује са њима.

Сведок је упорно одбијао да се састане са истражитељима Тужилаштва у страху да при контакту могу да га ухапсе. Сведок је даљне контакте избегавао, чак је и променио место боравка. Сведок тврди да су сви ови телефонски разговори у суштини представљали притисак на њега и ко зна шта би од њега све тражили да је ступио у контакт са њима. Истражитељи Тужилаштва су и даље били упорни и стално звали телефоном, али се сведок више није јављао. Сведок истиче да је по неколико дана одлазио од куће, тако да не би могли да га нађу. Њихова упорност је била толика да су сведока последњи пут звали и 2005. године.

О томе је сведок дао изјаву која је 17. априла 2007. године оверена у Четвртом општинском суду у Београду под II Ов. бр. 6837/2007.

10. Крсто Јакшић из Зворника

Сведок је два пута имао контакт са истражитељима Тужилаштва. Први пут је имао контакте 1998. године у хотелу „Дрина“ у Зворнику. Тада су истражитељи Тужилаштва послали позив преко наше полиције. Полицијцац је дошао код сведока кући, уручио позив у којем је стајало да мора да се одазове истражитељима Тужилаштва који су имали канцеларију у хотелу „Дрина“. Сведок се по позиву одазвао и тада су разговарали о ратним злочинима Насера Орића, јер је сведок у почетку, током ратних збивања, радио као инспектор у полицији, а стицајем околности је и његов брат погинуо на Каменици, горе у једном селу, у нападу којим је командовао Насер Орић. Сведок је као инспектор полиције био присутан приликом ископавања, тих наших бораца који су били закопани горе у Бродарском брду, међу којима је био и његов брат. Тада је сведок дао изјаву и прихватио да сведочи против Насера Орића у Хагу, али га нису позивали кад је било сведочење. Истражитељи Тужилаштва су се распитивали о ратним збивањима на подручју зворничке општине и тада су се интересовали за господина Брану Грујића, шта је радио у току рата, на којим ратним местима, да ли је учествовао у борбеним дејствима. Сведок истиче да је истражитељима Тужилаштва рекао оно што зна и шта је истина, а стицајем околности са Грујићем је у неку руку породица, они су оженили две сестре. У том разговору истражитељи Тужилаштва су тражили да им сведок исприча све о својој ратној прошлости.

Сведок тврди да су истражитељи Тужилаштва имали канцеларију у хотелу „Дрина“, ту су спавали, а мисли да су били из Холандије. Када су разговарали са сведоком имали су доста документације, користили су лап топ, а сведок није приметио да су снимали разговор. Сведок истиче да су му дали да потпише записник, али му нису дали примерак записника. Сведок посебно истиче да му истражитељи Тужилаштва нису ни прочитали записник пре потписивања. Сведок је тражио да му одмах дају један примерак записника. Обећали су да ће поново да га зову и да ће тада да му дају записник. Сведок тврди да записник са тог разговора никада није добио.

Сведок је други сусрет са истражитељима Тужилаштва имао 2001. године у хотелу „Видиковац“. Тада је једна жена била истражитељ Тужилаштва. Три пута су му долазили кући, а сведок је одбијао да се одазове и није хтео да иде. Сведок је своје рекао једанпут и сматрао је да нема потребе да поново разговара са њима. Истражитељи Тужилаштва су чак преко његовог начелника тражили да дође и претили су да ће га полиција привести ако се сам не одазове. Сведок тврди да га је и начелник замолио да оде, да исприча шта их интересује и зато се одазвао том позиву. Сведок посебно истиче да је та жена истражитељ била дрска и на неки начин безобразна. Тражила је од сведока да говори о неким догађајима у којима није учествовао и о којима ништа није знао. Сведок је имао осећај да она хоће да изнуди неку изјаву од њега. Сведока је почела да убеђује да она има добро мишљење о њему, да је сведок добар момак, коректан, и да би могао да сарађује са њима. Чак је нудила да га заштити и обећала да ће сведок финансијски бити награђен за ту сарадњу. Сведок тврди да је то одбио, да је јасно рекао да то не жели и да очигледно имају погрешно мишљење о њему. Сведок је одбијао сарадњу речима да је у овом рату изгинуло много чланова његове породице и да не прихвата никакву сарадњу са њима. У овом разговору та жена истражитељ је посебно била заинтересована за учешће добровољаца Српске радикалне странке на овом подручју, као и за то ко их је предводио. Она је сведоку јасно рекла шта очекују од њега и шта му нуде. Они би сведоку пружили заштиту и финансијску помоћ, ако сведок прихвати да ради за њих да им прикупља изјаве и доказе о ратним злочинима.

О томе је сведок дао изјаву која је 19. априла 2007. године оверена у надлежној служби Општине Зворник под бројем 07-056/1208/07.

11. Маринко Василић из Зворника

Сведок наводи да је у два-три наврата имао прилике да се сретне са истражитељима Тужилаштва. Разговор се одвијао 1994 - 1995. године, отприлике, и то најпре у општинском суду, а касније у просторијама хотела „Видиковац“ недалеко од Зворника. Сведок тврди да је други сусрет са истражитељима Тужилаштва трајао два дана и да је сниман. У овом сусрету, одмах на почетку разговора истражитељи Тужилаштва су му предочили да је он један од осумњичених за ратне злочине, што је сведок схватио као њихов притисак, односно њихову тактику да човека наведу да говори оно што њима одговара. Сведоку су постављали питања на која је он одговарао. Сведок је ово схватио као индиректну уцену, јер су га позвали на разговор да би нешто проверили, а када се појавио саопштили су му да је осумњичен.

Позив и разговор сведок је схватио као уцену и претњу поготово када су истражитељи Тужилаштва показали да су о свему били унапред обавештени и нарочито када су износили податке о сведоковом кретању у служби, мада то и нема апсолутно никакве везе за ратним збивањима. Сведок истиче да су истражитељи Тужилаштва сами доносили закључке и очекивали да их сведок потврди. Сведок тврди да је то одбијао и да је одговарао на питања износећи своја сазнања о појединим догађајима.

Након завршетка тог разговора дошао је један човек да сведоку саопшти да постоји сарадња између Тужилаштва Београда и Сарајева и да постоји могућност да сведок буде позиван у Београд, Брчко или у Сарајево. Сведок тврди да му је тај човек све то саопштио да би сведок био обавештен, да се одазове, да не прави проблеме и тако даље. И тај човек је био из Хашког трибунала. Сведока су после тога звали и он је неколико пута ишао у Београд и једанпут у Тузлу код судије која се зове Фатима, презиме јој не зна. Сведок посебно истиче да је у Београду имао непријатности са адвокатом Драгољубом Тодоровићем који му је рекао да се не прави да је будала, јер он хоће да докаже да је Србија извршила агресију на Босну и Херцеговину.

О томе је сведок дао изјаву која је 19. априла 2007. године оверена у надлежној служби Општине Зворник под бројем 07-056/12216/07.

12. Душанка Бабић из Београда

Сведок је супруга Милана Бабића. Она у својој изјави наводи:

„Тешко је испричати шта смо моја породица и ја све проживели за време које смо провели под „заштитом“ Хашког трибунала. Мало смо боље откад смо се вратили у Србију. Ту су нам и породица и пријатељи, па је мало лакше. Али ипак је тешко превазићи све што нам се издешавало у последње четири године.

Никад нећу бити сигурна да ли се мој муж заиста убио или не. Само знам да је био под толиком пресијом, да је требао да буде надчовек па да све то издржи. За само два месеца је ослабио двадесет килограма. Био је исцрпљен свакодневним истрагама, суђењем, сведочењима и огромном бригом због нерешавања наше ситуације.

Пре одласка у Холандију, Милан овде у земљи није успео да добије неки савет у вези тога шта да ради поводом тога што се нашао на тој листи осумњичених од Хашког трибунала, али свуда је наилазио на затворана врата, и онда је некако ступио у контакт са неким из Хашке канцеларије. Тада је почео да износи нека своја сазнања о ранијим догађајима што су они искористили и навели га да касније и сведочи и то је довело до тога да се морамо преселити због безбедности што у ствари није била наша воља и што нам је било јако тешко да прихватимо.

Кад смо дошли у Холандију речено нам је да ћемо тамо бити само привремено, неколико месеци, а да ћемо онда бити пресељени у трећу земљу где би могли нормално да живимо, ја да радим, а деца да наставе студије. Али они су очигледно гледали само свој интерес, и тако су нас мало помало држали у Холандији три и по године. Било је јасно да нас они намерно држе у таквој неизвесности без икаквог статуса и нерешавајући питање наше релокације, како би тиме вероватно лакше од Милана изнудили да више сарађује са њима, а и он нам је сам више пута рекао како је уверен да га уцењују са нама, мада нисмо смели баш отворено да причамо о томе јер смо знали да нас стално прислушкују.

Они су јако перфидни, тако да је тешко рећи конкретно на који начин нас они искоришћавају за своје циљеве, али су нас довели у безизлазну ситуацију. Били смо препуштени само њима. Није се могло назад.

Ми тамо уопште нисмо живели самостално, потпуно смо зависили од њих, само првих годину дана пасоши су нам били визирани, а после тога смо тамо боравили такорећи илегално.

Док смо били под заштитом морали смо прекинути контакте са пријатељима и родбином у Србији, само би се ми понекад јавили Милановој мајци и сестри, али

ни оне нису смеле да знају где смо и како живимо.

Пошто смо тамо били тако изоловани, ми заправо нисмо знали шта се све дешава у Србији. Они су нам у почетку доносили повремено неке чланке са најгорим текстовима против Милана, да би ми схватили да се не смемо вратити у Србију, да немамо куд. Они нам то нису директно говорили, али таквим текстовима су нам то посредно стављали до знања. Мислимо да су због тога инсистирали и на јавном сведочењу. Тако да смо онда били потпуно у њиховим рукама, Милан па и ми.

Милан је са истрага долазио исцрпљен и уморан.

Знам да Милан након сведочења у Милошевићевом случају није имао намеру да сведочи и даље. Ми смо све време док је трајало то сведочење били смештени у једном викенд насељу које је у то време (зима 2002 – 2003. године) било скоро пусто. Сећам се тог завршног дана сведочења у случају Милошевића. Чим је завршио сведочење, рекли су да ће подићи оптужницу и против њега. Увече је одједном нестало струје, настао је мркли мрак, а ми сами нигде никог у околини. Могло би се рећи да је то случајно, али ми смо сви били убеђени да није...

Рекли су му да очекују да сведочи и у осталим процесима у Хагу. Тек кад је пристао, ми смо из викенд насеља пребачени у град.

Кад је подигнута оптужница против њега, речено нам је да земља сталног боравка не може да нас прими док се не зна дужина Миланове казне. Да није признао кривицу, процес би се отегао годинама и ми бисмо све време живели у неизвесности.

Милан је био поверљив према свом адвокату, за кога сматрам да је био човек близак Тужилаштву и који га је често подстицао да говори убедљивије и уверљивије, као у случају Миланове изјаве приликом кајања и признања кривице.

Одбијао је да сведочи у случају Крајишник пре него што нас преселе у земљу сталног боравка. Ипак је морао да сведочи, и то пар дана пре изрицања пресуде у свом сопственом случају.

Иначе, ми смо живели тако што смо добијали новчану месечну помоћ по члану обитељи. Могла сам уштедети нешто јер нисмо излазили нигде и нисмо имали трошкова. Деца су на инсистирање уписана у школу која није била њихов избор док смо чекали на релокацију у трећу земљу где би наводно становали и наставили студије по њиховој жељи и где би ја радила. Коначно смо пребачени у

трећу земљу након три и по године привременог боравка у Холандији без икаквог статуса.

Отишли смо баш у време кад је Милан био на пола сведочења у случају Мартић. Тада се десио трагични догађај. Људи су дошли да нам кажу да је нађен мртав, а сутрадан су нам саопштили како се то десило. Наравно да смо били у шоку и пребачени смо у Хаг где су нас тада испитивали у циљу истраге сваког понаособ. Ми смо одговарали колико смо били у могућности у таквом стању, а они су на основу таквог разговора формулисали текст као наше изјаве што смо ми после потписали. Ту није било написано све што смо рекли, само онолико колико је њима требало. Није било делова разговора да је Милан говорио да нас држе у Холандији у неизвесности да њега уцењују, да је добио 13 година само да га лакше држе на располагању док не буду завршена планирана сведочења и у другим процесима.

Тешко могу да поверујем да је Милан извршио самоубиство, осим што знам да је једном рекао да треба њега да нема да би ми били слободни. Можда није више могао издржати да га искоришћавају за сведочења одуговлачећи решења за неки нормалан живот, за нас, његову породицу.

Последњих пет месеци је провео у затвору у трећој земљи, а ми смо остали у Холандији. Нисмо се видели тих пет месеци, а први пут смо се чули телефоном након два и по месеца. У међувремену смо разменили неколко писама која је слао преко Трибунала. Писао их је на енглеском да би што пре стигла, да се не губи време на превођењу код провере. Писма је започињао на српском „Мили моји“.

Видели смо се кад је враћен у Хаг на сведочење у случају Мартић, јер смо тада још били у Холандији. Био је веома слаб и испричао нам је да је био у условима најстроже изолације, наводно због безбедности.

Ми смо му испричали да ће нам у новој земљи дати визу само на шест месеци и био је забринут због тога јер су њему рекли да не гарантују где ће да се врати након одслужења казне.

Поново се враћам на трагични догађај. Иако сам била у шоку питала сам да ли постоји неко опроштајно писмо. Нису ми одговорили ништа да би након неколико дана рекли да постоји. Показали су ми га, било је само неколико речи и почињало је са „Мили моји“.

После неколико месеци док смо били у трећој земљи доносили су да потпишем

аутентичност писма, али ја сам то одбила. После смо сазнали да је Шешељ помињао неко опроштајно писмо.

Одвратили су нас да дођемо на сахрану наводећи безбедност као разлог. Ја бих дошла без обзира на то, али нисам могла оставити децу у тако очајном стању.

Ми смо враћени након тога у земљу у коју су нас претходно однедавно преместили и психолошки терет живота био још већи. Требало је живети без њега под условима и правилима које су они одредили.

Када смо осетили да више не можемо издржати затражили смо да се вратимо кући, иако су нас упозоравали на ризик.

Били су толико љути што хоћемо да се вратимо. Рекли су да ће нам вратити наше пасоше, да покупимо своје ствари и да им вратимо кључеве од те кућице где смо и даље привремено живели, где деца нису наставила школовање, а добијајући минимални новац са бироа, а тражећи посао по ресторанима и трговинама.

Ја сам се тада уплашила шта ће нам бити ако нас не пусте на аеродрому да прођемо, остали би на улици и тако у страху назовем жене које су се бринуле о нама у Холандији. Замолила сам их ако могу да нас посете и некако нам помогну. Рекле су да ће видети шта могу да ураде. Након кратког времена јавио се човек (који нам је рекао да вратимо кључеве и идемо) и почео да виче на мене што кршим правила и зовем људе из Трибунала кад нам је речено да више са њима немамо ништа, јер смо сад под њиховом заштитом. Тада сам се још више уплашила и назвала родбину у Београду да оду код било кога из власти у Београду, или код Патријарха да кажу да хоћемо да се вратимо. Још сам им рекла да нас траже, ако престанемо да им се јављамо.

Наш рођак је отишао код министра Расима Љајића, јер је он човек задужен за везу са сарадњом са Хашким трибуналом. Рекао је да ће обавестити све медије ако их не споје са нама. Министар Љајић је тада вероватно назвао Трибунал. Сутрадан су ти исти људи дошли поново код нас, али овог пута врло љубазни и рекли ако желимо да идемо помоћи ће нам.

Рекли су да сами платимо авионске карте, јер ако они то учине протумачило би се да нас они терају у ризик, а ми заправо идемо добровољно. Тражили су да то и потпишемо.

Првим авионом смо се вратили у Београд, и сад смо ту међу својом родбином и пријатељима".

О томе је сведок дао изјаву која је 18. априла 2007. године оверена у Четвртог општинском суду у Београду под Ов. бр. 5402/07.

13. Момир Радаковић из Малог Зворника

Сведок наводи да су га у току 1994. године саслушавали представници СФОР-а у присуству неких људи из Тузле, који су дошли специјално због тог саслушања. Привели су га и малозворнички СУП га је предао у Зворник и ту је био саслушан. Силом су га привели, а сведок није обавештен ни где иде, ни због чега, нити га ко обавештавао шта се дешава. Сведока су пребацили у Републику Српску у просторије МУП-а. Из просторије у којој је сведок био смештен изашли су полицајци, а остали су преводилац и тројица људи. Двојица су била у војном, а један у цивилном оделу. Сведока је испитивало лице које је било у цивилном оделу и оно је сведока изводило два-три пута из просторије да би га убеђивао да прича о неким наводним злочинима Жељка Митровића и упорно је инсистирао да сведок каже да је Жељко Митровић био у радикалима. Сведоку је прећено да му је боље да то каже да не би њему приписивали та убиства. Сведок на то није пристао, већ је претњу одбио. Цивил који је сведока испитивао понудио му је и новац. Сведоку је рекао: „Само прихвати, реци ово што тражимо од тебе и узми паре.“ Нуђено му је пет хиљада долара. Сведок тврди да му је нуђено да за пет хиљада долара треба да каже да је Жељко Митровић починио нека убиства, да је он припадник Српске радикалне странке и да је то Шешељева странка. Сведоку су у току разговора више пута помињали Шешеља. Сведок тврди и да га је преводилац, који је био муслиман, убеђивао да узме паре. Говорио му је: „Узми, шта те брига, само им реци то што траже“.

Сведок наводи да је током разговора вођен записник само о ономе што су разговарали у просторији. Сведоку су дали да потпише записник, он га је потписао, а када је тражио да му дају примерак, одбили су и рекли да му не треба. Иако су имали преводиоца записник је вођен на енглеском језику и сведок тврди да није сигуран да је потписао оно што је рекао.

Сведок тврди да су му на питања зашто су га тако привели, зашто му нису послали позив одговорили, да је таква ситуација и да тако мора.

Сведок посебно истиче да је пре два-три месеца добио позив, донео му га је инспектор СУП-а. Писало је да сведока позивају ради ратног злочина, али није писало у ком својству га позивају. Сведок је дошао у заказано време у просторије

СУП-а у Малом Зворнику. Тамо су га сачекала двојица људи из Београда, а сведок нагађа да су ваљда из овог специјалног тужилаштва за ратне злочине. Сведок не зна како се они зову. Они су водили записник са овог разговора. Сведок ја потписао записник, али ни овај пут није добио примерак записника. И ови су се распитивали о наводним ратним злочинима, распитивали су се о неким људима и они су покушали сведока да повежу са тим. Саопштили су сведоку да наводно постоје нека сазнања да је и он вршио ратне злочине. Сведока су питали да ли је био у неком периоду члан Српске радикалне странке. Пошто је сведок одговорио да није члан Српске радикалне странке, они су онда почели да ређају нека имена и да питају да ли сведок зна да су ти људи били радикали.

Сведоку су рекли да ће га поново звати, да сведок треба „да се мало присабере да му се то не би обило о главу“. Рекли су сведоку да ће га повезати са јавним тужиоцем. После овог разговора сведока више нису позивали на разговор, али га је један од тих инспектора позвао телефоном, питао да ли је слободан и да ли би опет разговарао са њима. Они су од сведока очекивали да он прикупља податке за њих, а они ће као заташкати нешто што знају о сведоку. Сведок није прихватио такву сарадњу.

Приликом овог разговора у Малом Зворнику инспектори су узели сведоков мобилни телефон, прегледали кога има у именику, кога је позивао и ко је сведока звао.

О томе је сведок дао изјаву која је 26. априла 2007. године оверена у Општинском суду у Лозници под Ов. бр. 4117/07.

14. Драган Керкез из Руме

Сведок тврди да је први контакт са истражитељима Тужилаштва имао пред крај 2003. године, пред Нову годину. Било је предвече, сећа се да је дошао с посла, било је око пет, шест сати. Звали су га на кућни телефон, што га је прилично изненадило. Преводиоци су сведоку рекли да су они који желе контакт с њим људи из Хага. Сведок није ни знао да су они ту на Дедињу, мислио је да зову из Хага. Сведоку је било чудно што га траже људи из Хага. Разговор су започели питањима да ли је сведок био на ратиштима. Предложили су му да се нађу и да то буде неформалан и незваничан разговор. Сведок у почетку није хтео да прихвати никав разговор са њима и рекао им да ће размислити. После извесног времена, можда је прошло неколико дана, сведока су опет увече контактирали.

Инсистирали су да са сведоком разговарају, да обаве, како су говорили, незваничан разговор. Тражили су број телефона на који могу да контактирају са сведоком. Сведок им је дао број фиксног телефона, који су они већ имали. Сведок није хтео да им да број свог мобилног телефона. Сведок је пристао да се види са истражитељима Тужилаштва, али је тражио да дођу до хотела у Руми, да би утврдио шта они желе. Дошао је истражитељ Тужилаштва по имену Томас, сведок не може да се сети презимена, и још једна жена, преводилац. Распитивали су се о сведоковом боравку на ратиштима и у сред разговора су сведока питали да ли је у Србији била очекивана победа Српске радикалне странке. Сведок је одговорио да је то било нормално и очекивано, мада му није било јасно какве то има везе са истражитељима Тужилаштва. Од сведока су тражили да одговори да ли је Војислав Шешељ био у Босни, на шта је одговорио да колико он зна, није.

Истражитељ Тужилаштва је предложио сведоку да дође и да обаве званични разговор. Сведок није пристао на то, јер му је све то било много сумњиво. Сведок сматра да ако је нешто рекао, онда је то ваљда званично, а они су изгледа очекивали да ако сведок дође у њихове канцеларије да ће другачије да говори. Сведок тврди да му је цео тај разговор био непријатан, јер не зна шта преводилац каже и да ли исправно преноси сведокове речи. Сведок тврди да овај разговор нису снимали, бар не јавно. Сведок није пристао да више разговара са њима, јер су му деловали веома префригано и плашио се да би могли да му подметну неки записник. Такав су утисак оставили на сведока.

Сведок наводи да су га звали и наши истражитељи, пре годину - две дана и да су га четири сата држали у СУП-у. Сведок сматра да и ови наши све податке које добију шаљу у Хаг. Сведок тврди да су наши инспектори снимали разговор са сведоком, али му никакав записник нису дали, тако да су могли да напишу шта год хоће као сведокову изјаву. Сведок тврди да нема доказ о томе шта је тачно говорио. Сведок признаје да је прочитао и потписао записник, али му је веома сумњиво што му нису дали копију тог записника. Сведок је тражио записник, а рекли су да му не треба.

О томе је сведок дао изјаву која је 26. априла 2007. године оверена у Четвртом општинском суду у Београду под II Ов. бр. 7504/07.

15. Симеун Чутурић из Београда

Сведок је по чину пуковник, начелник посдипломских студија школе Националне одбране, Министарства одбране Србије. Сведок је имао страховите притиске и приватно су га позивала лица која су се представљала да су из Хашког трибунала, од Александре Миленов о чему поседује и документ. Радило се о телефонском разговору, и то више пута, о чему је сведок обавестио претпостављене, пре свега органе безбедности војске и начелника Генералштаба, господина Кргу. Сведок је претпостављенима рекао да га на приватни телефон позива и да му предлаже да се нађу у Бањалуци, у Капошвару, у било којој земљи, где год то сведок хоће и да ће за то бити награђен. Тражила је од сведока да мора да проговори у вези свих извештаја, како их је скупио, ко му је дао технику за прислушкивање и скренула му је пажњу да они имају све податке о њему. Сведоку су прочитали пар његових извештаја на личност генерала Младића и рекли му да није ратни злочинац, али да су сведокови подаци драгоцени. Од сведока су тражили да призна ко му је дао технику и како је могао са таквог нивоа прикупљати податке. Сведоку су рекли да су им неки официри већ дали податке и извесна признања, што је сведок протумачио да на тај начин и њега убеђују да сарађује са њима. Сведок је тај позив за сарадњу одбио и закључио да им је неко предао архиву, што је за сведока као професионалца било несхватљиво. Сведок их је упутио да се обрате државним органима, односно Министарству одбране Србије и Црне Горе и рекао им да ће поступати по наређењу државе и војске. Сведок се не сећа тачно кад се ово дешавало, али зна да је у то време министар одбране био Борис Тадић и да је он лично наредио генералу Крги да нареди сведоку да мора да сарађује са Хашким трибуналом. Сведок тврди да је био на разговору код генерала Терзића, код пуковника Мојсиловића и да су га и они наговарали да сарађује са Хагом. Сведоку су рекли да ће они нас као државу малтретирати зато што сведок и слични њему, који пуно знају, неће да сарађују са хашким Тужилаштвом. Сведок истиче да га је министар правде Савезне Републике Југославије ослободио чувања државне и војне тајне и да је наредио да сведока хитно упуте и да му нареду да сарађује, јер је то Карла дел Понте лично тражила. Тада је сведоку генерал Терзић рекао да је наредба број 742-2 од 9. маја 2003. године лично од министра одбране Бориса Тадића и да по тој наредби сведок мора директно да сарађује са Хашким трибуналом. Наредба је да се сведок јави Александри Миленов и неким женама које се зову Весна и Сузана. Рекао је сведоку

да ће доћи неки обавештајац, његове струке и да ће сведока саслушати. Те жене Весна и Сузана су сведока звале и рекле му да ако буде имао проблема у Војсци да се јави на телефон број 31-70/5125535. То је сведок успео да запише. Сведок тврди да су очигледно покушали да га врбују, али му није јасно ако, како кажу знају о сведоку доста, како нису знали и то да је српски националиста, да је ратник, да је председник Инвалида рата Србије, да као частан човек не би дозволио да се потцени и да буде издајник своје земље и свог народа. Сведок се присећа да су тражили да треба да сведочи против Милошевића, Радована Караџића, Младића, Крајишника, Плавшићке, јер је био на свим тим разговорима.

После Шешељевог одласка у Хаг, после извесног времена, можда једно шест-седам месеци, сведок је поново почео да добија телефонске позиве. Тада су га звале те жене, Сузана и Весна, и рекле му да ће овај пут морати да каже које је злочине и шта су Шешељ и његове јединице и четници радили крај Зворника, на Мајевици, у Вуковару и још неким локацијама. На тај разговор сведок никада није отишао, рекао им је да то није његов ниво, да су ђубрад, да га више не зову, да има правих Срба у Србији, да је Шешељ херој и да ће сви Срби стати иза Шешеља, јер је поштен човек. Сведок им је рекао да га више не зову, а они су још једном покушали, колико се сећа, или два пута, после више нису звали.

У том разговору оне су биле арогантне, а сведок је осетио да су они сила, да су они официри ове државе, а не сведок, једноставно су рекли да је сазрело време и да ћемо ми сви, на крају, можда одговарати у нашој држави, да има много оптужница против нас што нећемо да кажемо истину, наравно њихову истину. Значи, била је једна врста претње, као да ће и против сведока бити оптужница, да је сведокова каријера завршена и слично. Сведок тврди да су га после тога склонили са генералског места на које је био постављен. Генерал Ковачевић, начелник Војне академије, отворено је сведоку рекао да је то зато што је сведок радикал, што наравно није тачно, јер сведок тврди да није члан ни једне политичке партије.

Када је сведок одбио сарадњу 2003. године, добио је податке и за то има доста сведока из УБПОК-а, да су његову супругу звали и малтретирали је у општини Нови Београд, претили да ће јој бити срушена радња, ако не уђе у Демократску странку и ако јој се супруг не одазове позивима истражитеља Тужилаштва. Сведок тврди да се једном изнервирао и отишао лично код председника општине

Ожеговића да са њим расправи тај безобразлук и непрофесионалност. Рекао му је да о њиховој грађевинској мафији много зна и да им је боље да га оставе на миру.

Сведок износи да су његовој жени озбиљно претили, долазио је неко из месног одбора Студентског града, донео јој неку жуту тачкицу да се учлани и да ће онда бити све у реду. Пошто је сведокова жена рекла да она поштује свог супруга, она је одбила и за пет дана су добили решења да се радња руши, и то само њима. Сведок је био на службеном путу када су му рушили објекат, али је дошла једна група сведокових пријатеља који су покушали да то спрече. Тада је Ожеговић, према подацима сведока, који за то има сведоке, звао лично градоначелника Богдановића, а Богдановић је окренуо мобилни телефон Бориса Тадића. Тада је Тадић био министар одбране. Борис Тадић, је наредио да сведока ухапсе и држе у притвору 48 сати. Сведок тврди да за то има сведока, тај је био војни тужилац, тада је војни суд још увек радио. Очита је намера била да сведока изнервирају, да би проговорио и да би сведока уценили да би сарађивао са Хагом.

Сведок се припрема да проговори о разним махинацијама, наравно за које има доказе, али ће то урадити тек пошто га пензионишу.

О томе је сведок дао изјаву која је 25. априла 2007. године оверена у Четвртом општинском суду у Београду под IV Ов. бр. 5660/07.

16. Ана Симоновић из Београда

Сведок тврди да су је истражитељи Тужилаштва телефоном контактирали негде у лето 2003. године. Сећа се да је то било непосредно пре њен повратак у Америку, где је била на усавршавању. Рекла им је да одлази за Америку, на шта су они одговорили „добро, нема везе, видећемо се идуће године“. Истражитељ Тужилаштва Paolo Pastore Stocchi сведока је први пут звао у августу 2003. године и питао је да ли жели да сарађује са Трибуналом у својству потенцијалног сведока оптужбе у поступку који се води против проф. др Војислава Шешеља. Сведок истиче да је пристала, не знајући да има право да одбије тај позив, у страху да јој се не онемогуће одлазак, или забрани усавршавање у Америци. После тог телефонског разговора сведок истиче да је нашла начин да ступи у контакт са господином Томиславом Николићем, коме је испричала да су је звали истражитељи Тужилаштва, а он је одговорио да нема проблема, да слободно разговарам са њима, те да нема шта да се крије. Сведок истиче да је податке оставила Српској радикалној странци, адресу, телефон и све остало у случају да

неко буде хтео да контактира са њом. Сведок истиче да је нико из Српске радикалне странке није контактирао. Од лета 2003. године до августа 2004. године истражитељи Тужилаштва су сведока звали док је била у Америци, два или три пута, да би проверили да ли ће стварно да дође из Америке у Србију. Када се сведок вратила из Америке у лето 2004. године, тачније 10. августа 2004. године, истражитељ је накнадно променио термин и рекао је датум када сведок треба да дође на почетак разговора. То је било 11-13. августа 2004. године. У разговору који је трајао од 11-13. августа 2004. године, са додатним временом за потписивање изјаве 15. августа 2004. године, сведок истиче да је дала све од себе да би је истражитељи третирали као интелектуалца и нормално људско биће. Сведоци истиче да има утисак да није у потпуности успела да изађе са њима на крај, а посебно у оном делу који се односи на уношење у изјаву онога што је она рекла, а не онога што они мисле да треба да буде у изјави, као и добијања примерка писане изјаве коју сведок треба да потпише. Сведок тврди да су с њом разговор водили извесни Paolo Pastore Stocchi и господин Сахон и да су упорно инсистирали на томе да изврну њене речи. Тема разговора је била упућивања добровољаца Српске радикалне странке на ратиште, ко је све долазио у просторије странке, да ли су долазили Младић и Караџић, да ли је Војислав Шешељ диктатор, да ли је Љубиша Петковић извршавао наредбе Војислава Шешеља, какав је однос Српске радикалне странке и СДС-а у Босни, да ли је Војислав Шешељ могао манипулисати са масом итд. Истражитељи Тужилаштва су желели да сазнају ко је све био на ратишту. Сведока су питали да ли познаје Душицу Николић као добровољца који је ишао на ратиште. Сведок је одговорио са не или не сећа се, а они су написали да сведок потврђује да је била на ратишту. Сведок се присећа да није одговарала са јесте, али да то што је Љубиша радио ствари на своју руку, зато што је Шешељ председник не мора да значи да је Љубиша Петковић директно извршавао Шешељеве наредбе. Кад то није прошло истражитељима Тужилаштва, они су инсистирали бар да напишу да је Љубиша Петковић директно извршавао Шешељеве политичке наредбе итд. Сведок потврђује да су истражитељи Тужилаштва зацртали да морају нешто да напишу шта би теретило Шешеља по било коју цену. Из свега овог сведок је закључила да је њихов метод рада подређен циљу да се Војиславу Шешељу и добровољцима Српске радикалне странке припишу злодела која су чињена на територији бивше Југославије и да се на тај начин Шешељ као

опозиционар искључи из политичког живота Србије. Сведок посебно истиче да на основу искуства које је имала са истражитељима Тужилаштва, а првенствено због тога што пише и говори енглески језик, сигурна је да су многи сведоци – лица која су пристала на разговор са истражитељима Тужилаштва потписали изјаве које не одговарају оном шта су они рекли или не одговара њиховој вољи, а постоје и они који никада нису добили примерак изјаве и којима изјаве нису предочене. Атмосфера коју истражитељи Тужилаштва створе пре почетка и у току официјалног дела разговора, сама по себи представља притисак на саговорника из које он по сваку цену жели да изађе. Буквално је саговорник слућен до те мере да уопште не зна шта је потписао, или се у највећем делу не сећа самог разговора.

Сведок тврди да је пре тог разговора била практично здрава особа, а од обављеног разговора са истражитељима Тужилаштва је кренуо дијабетес. Зато сведок прима инсулин четири пута дневно. Тај разговор је за сведока био један невероватан стрес и зато редовно посећује психолога и пије лекове за смирење.

О томе је сведок дао изјаву која је 7. маја 2007. године оверена у Трећем општинском суду у Београду под I Ов. бр. 3506/2007.

Својеврсни доказ манира и стила рада Карле Дел Понте налази се и у књизи Фауста Катанеа под насловом „Конспиративно име „Тото“, као тајни агент против картела дроге“ у издању Pendo Verlag, Zürich. У предговору и реклами за продају ове интереснатне књиге, која се препоручује судијама МКСЈ, написано је:

„Човек који се налази у сталној опасности: Фаусто Катанео, био је до почетка 90.-тих година један од најуспешнијих тајних агената, а сада страхује за свој живот. Овај полицајац из Швајцарске, под конспиративним именом „Тото“, развијао је послове са највећим босовима дроге, а затим их све стрпао иза решетака.

Због својих великих успеха био је подржаван од стране свих служби за борбу против дроге у целом свету и скоро да је стекао легендарну репутацију. Његовим радом плењени су читави бродови крцати кокаином и хероином, нестајали су читави ланци дилера. А моћни гангстери су се заклели на освету: „Тато“ стоји на врху њихове листе за одстрел.

Његове највеће акције биле су хапшење колумбијског барона дроге Пабла Ескобара јуниора, разбијање такозване „либанске везе“ браће Магарлан и хапшење турског боса дроге Хачи Мирзе. Сви до једног били су „крупне рибе“, али

Катанео верује да сиве еминенције, који су вукли конце из позадине, су и даље остали недодирљиви: „Ми смо, у ствари, ловци на мраве“, каже Катанео, „док слонови још увек слободно шетају унаоколо“.

Затим је ту, свакако, и операција „Мато гросо“: Тато је био на трагу једном од глобалних ланаца за трговину дрогом и за прање новца. Али онога тренутка када је приметио да неке од његових швајцарских колега полицајаца узимају новац од дроге, ствари су се окренуле наопако и он почео да трпи притисак сасвим одозго. Зауостављене су акције и хапшења и то од стране надлежног Државног тужиоца у Тесину, Карле дел Понте, која је сада Главни тужитељ хашког трибунала. Под изговором корупције и шпијунске наложила је суспензију овог агента.

Додељена му је стална „пратња“ а затим је откривен мафији. Бивши тајни агент Тато био је у клопци и помишљао на самоубиство. Али живи, и доживео је рехабилитацију. Али желео је и да саопшти истину. Сада, након објављивања његове књиге, каже да се осећа као да му је „терет скинут с леђа“.

Упркос сталним претњама којима је био и остао изложен...: „Катанео не ћути. Указује на испреплетаност кријумчарења дроге и прања новца са америчким банкама, италијанском мафијом и швајцарским фирмама. Он је сигуран: чак и у Немачкој постоји веза између политике и организованог криминала“.

На сајту www.the-flying-mountain.com са датумом 1. март 2003. године објављен је текст под насловом „Круделија (Суровица) дел Понте“, аутора Сиднија Роталтинија, са поднасловом „Како су грешке једне амбициозне тужитељице допринеле организованом криминалу“ и ауторским уводом „Успела је да о себи изгради слику пантера без мрља, која се стално бори против корупције и мафије. У стварности је Карла дел понте направила бројне грешке које су довеле до пропасти важне истраге против високог криминала. Чињенице, имена и документа показују по први пут друго лице једне Суровице жељне успеха и спремне да кључне сведоке претвори у бунду од далматинаца“. С обзиром да се ради о општепознатим чињеницама оне се не препричавају него се уз овај addendum прилаже текст који потврђује ове наводе проф. др Војислава Шешеља.

IV Онемогућавање остваривања интереса правде као смишљени систем рада Тужилаштва

Очигледно је у питању један добро осмишљен систем рада истражитеља

Тужилаштва. Изјаве сведока поводом других предмета (Бабић, Лукић) само поткрепљују Захтев проф. др Војислава Шешеља да је у питању унапред смишљен систем рада истражитеља Тужилаштва који се заснива на претњама, застрашивању, подмићивању и утицају на други начин на потенцијалне сведоке. Тај систем је смишљен свесно и намерно да би се ометали спровођење правде пред МКСЈ. Лажне оптужбе могу да опстану и да делују као озбиљан кривични прогон само ако се очувају лажна сведочења. До сведока који би лажно сведочио, Тужилаштво је долазило управо на начин како је то проф. др Војислав Шешељ навео и показао на неколико примера у свом Захтеву и овомј addendumu. Незаконити рад истражитеља Тужилаштва наредили су и подстицали су Carla del Ponte, Hildegard Uertz-Retzlaff и Daniel Saxon. Они су наредили да баш тако раде истражитељи Тужилаштва, јер интерес спровођења правде пред МКСЈ виде само у потврђивању своје основне тезе, која се не заснива на истини и правди, већ представљању по сваку цену онога што су замислили.

У тај систем рада Тужилаштва се страшно уклапају и сва дешавања са гарантованим правима проф. др Војислава Шешеља. Тужилаштво намерно и свесно не поштује право проф. др Војислава Шешеља на експедитивно суђење, јер рачуна да ће куповином времена да успе и да од потенцијалних сведока направи сведоке Тужилаштва. Време притвора проф. др Војислава Шешеља Тужилаштво користи да велики број лица што дуже држи у страху и неизвесности, да уколико не пристану да буду сведоци Тужилаштва против проф. др Војислава Шешеља, онда очекују и подизање оптужница прототив њих.

Докази за овај малициозни систем који је осмишљен у Тужилаштву налазе се и у самој чињеници што велики број лица са којима су истражитељи Тужилаштва разговарали и обавили контакте поводом неких догађаја и у односу на проф. др Војислава Шешеља, су јасно саопштили да не постоји било каква веза између ратних злочина и проф. др Војислава Шешеља, а то Тужилаштво није обелоданило проф. др Војиславу Шешељу. Само скривање таквог материјала је непоштовање међународног суда, јер оптуженом није достављен ослобађајући материјал до кога је дошло Тужилаштво. Међутим, када се то скрива, онда Тужилаштво сматра да је завршило још један врло важан посао. Скривањем се спречава и само сазнање како су истражитељи Тужилаштва дошли до потенцијалних сведока, шта су са њима разговарали, како су разговарали и шта су потенцијални сведоци саопштили

Тужилаштву. Дакле, не ради се о информацијама које Тужилаштво не мора да обелодањује, већ о информацијама и материјалу за који постоји обавеза обелодањивања, односно обавештавања проф. др Војислава Шешеља.

Осим тога, ако толики број лица са којима је контактирано нису постали сведоци Тужилаштва, јер њихова сведочења Тужилаштво није могло да искористи за своју тезу оптуживања проф. др Војислава Шешеља, онда се с правом поставља и питање квалитета и доказне снаге осталих доказа које намерава да изведе Тужилаштво? Одговор на ово питање налази се у чињеници да је током јесени 2006. године у покушају почетка претреса 27. новембра 2006. године, Тужилаштво поднело велики број захтева којима је у ствари тражило да се проф. др Војислав Шешељ онемогући да унакрсно испитује сведоке Тужилаштва. Дакле, с правом се сумња како је Тужилаштво обезбедило своје сведоке. Претежно су то сведоци из треће, четврте или неке још даље руке који би сведочили о бази злочина. Сведоке из прве руке Тужилаштво готово и да нема, а извештај број предложених сведока из прве руке, уколико се омогући унакрсно испитивање, показује се да њихови искази немају никакву доказну вредност. Ово се addendumом истиче, не ради оцене доказне вредности, већ да би се у потпуности сагледало да је поред притисака, претњи, застрашивања, поткупљивања и на други начин утицаја на потенцијалне сведоке, који су се одбранили од незаконитог рада истражитеља Тужилаштва, на исти начин Тужилаштво дошло и до сведока Тужилаштва.

Очигледно је да МКСЈ готово и да не може да постоји и не може да функционише без сведока као доказног средства. Вероватно је то тако због специфичности кривичних дела за које суди МКСЈ и чињенице да поузданија доказна средства нису могућа (увиђај, судско вештачење и друго). Сведок је најнепоузданије доказно средство и зато је погодан за манипулације сваке врсте. Дакле, када се направи спој чињеница да је сведок главно доказно средство Тужилаштва, да је у питању најнепоузданији доказ и да је са њим могућа манипулација, онда се Тужилаштво посебно труди и намеће свој стил са намером да то постане правило рада МКСЈ.

То је изражено у досадашњем раду МКСЈ. Као пример се наводи да се готово нигде злочин не доказује на основу сведока из друге руке, нити на основу исказа макар и само једног сведока из прве руке (сведок је само чуо глас оптуженог), а

апсолутно нигде се не поклања вера исказу сведока Тужилаштва за који се током претреса утврди да је лажан (сведок Тужилаштва у предмету Тадић - Драган Остојић). То се десило у предметима Тадић, Купрешкић и другим пред МКСЈ. У неким предметима је било дозвољено Тужилаштву да током претреса контактира са сведоцима одбране пре него што би они сведочили, али зато одбранама није дозвољено ни да прођу ходником у паузама сведочења сведока Тужилаштва. О томе су поједина Претресна већа чак доносила налоге и одлуке. Правило је да се незаконито обезбеђени докази не могу употребити у доказном поступку, али пред МКСЈ могу, чиме се гази по Универзалној декларацији, Европској конвенцији, конвенцијама које забрањују тортuru и другим међународним актима о људским правима. Просто се незаконитост радњи и кривична одговорност истражитеља Тужилаштва за тортuru амнестира ауторизацијом и аутентичношћу. Тако се дошло и до неке математике да један сведок Тужилаштва више вреди од десет сведока одбране, па се у пресудама чак и не наводе сведоци чији се искази не уклапају у систем Тужилаштва.

Наравно, свима је одавно јасно да то и тако нешто проф. др Војислав Шешељ никада неће дозволити да се деси у његовом предмету. Позната је упорност са којом проф. др Војислав Шешељ штити своја права.

Вероватно је addendum као форма место за ширу елаборацију, али судећи према достављеним судски овереним изјавама потенцијалних сведока истражитељи Тужилаштва су на територији Републике Србије извршили низ кривичних дела попут изнуђивања исказа сведока. Они су потпуно вршљали и радили шта им је воља, јер досманлијски режим у Србији нити је хтео, нити је смео од 5. октобра 2000. године да их пита шта раде. У питању је марионетска власт.

Као логична поседица Захтева, addenduma и будуће одлуке Претресног већа мора да уследи и заштита потенцијалних сведока од Тужилаштва.

V Тражено правно средство

Проф. др Војислав Шешељ и овим addendumом тражи да Претресно веће III, у складу са правилом 77 Правилника, само покрене и спроведе поступак за непоштовање међународног суда против Carle del Ponte, Hildegard Uertz-Retzlaff и Daniela Saxona због основане сумње да су извршили кажњива дела непоштовање међународног суда из правила 77(Б).

Број речи: 19.027

Проф. др Војислав Шешељ

(Урадио члан Стручног тима Зоран Красић)